

ΘΑΛΕΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΦΥΛΟΥ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΥΠΟ

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

« Οσοις (ἔθνεσι) τὰ κατὰ γυναῖκας φαῦλα, κατὰ τὸ ἥμισυ οὐκ εὐδαιμονοῦσιν
 » αἱ μὲν γὰρ γυναῖκες ἥμισυ μέρος τῶν ἐλευθέρων. » (Ἀριστοτέλης.)

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΤΩΝ ΑΔΗΕΩΝ.

Μόλις λευκαί τινες γραμμαί, ὑπὲρ τὰς κορυφὰς τῶν ὑψίστων ὄρεων τῶν δασωδῶν κεντονίων, ἀνήγγειλαν τὴν ἀνατέλλουσαν ἡμέραν, ὅτε τολμηρὸς τις τῶν Ἄλπεων κυνηγὸς ἔφθασεν εἰς μεμονωμένην τινα ἀγροτικὴν οἰκίαν, ἵνα εὐχηθῆ τὴν καλὴν ἡμέραν πρὸς τὴν ἀγαπητὴν του, πρὶν ἢ ἀναβῆ εἰς τὰ ἀπρόσιτα τῶν ὄρεων ὕψη. Ἡ πρώτη αὐτοῦ πρόσκλησις ἐξύπνησεν αὐτὴν ἐκ τοῦ ὕπνου· ἐλαφρὰ ἤνοιξε τὸ παράθυρον, καὶ μειδιῶσα ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν του. Ὅπόσον ἡ ὄψις της ἦτο γλυκεία καὶ εὐμενής! Ἀμέσως ὁμοῦ ἐσκιάσθησαν οἱ χαριέντες χαρακτῆρες τοῦ προσώπου της, ὅτε ἠτένισεν εἰς τὰ φοβερά ἐκεῖνα καὶ ἀπότομα ὕψη, εἰς ἃ ἐντὸς ὀλίγου ἐμελλε ν' ἀναβῆ ὁ ἀγαπητὸς της. «Μείνε κάλλιον σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν Κάρολε» εἶπε μετὰ φόβου ψυχῆς. «Ἴδὲ τὸν καιρὸν ὅποσον εἶναι σκοτεινὸς καὶ τεταραγμένος, εὐκόλως ἠδύνασο νὰ κινδυνεύσης. Ἐκτὸς δὲ τούτου πρὸ ὀλίγου ἐβλεπον εἰς τὸν ὕπνον μου, ὅτι ἀνέ-

θης εἰς φοβερόν τινα βράχον, ἐξ οὗ δὲν ἠδύνασο πλέον νὰ καταβῆς.»

«Μὴ φοβείσαι, ἀγαπητὴ μου, ἀπεκρίθη ὁ κυνηγὸς, κοιμήσου εἰσέτι γλυκὰ μίαν ὥραν, καὶ σὲ ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἀναβῶ πολὺ ὕψηλὰ εἰς τὰς κορυφάς.»

«Ὡ θεέ μου, σὲ γνωρίζω Κάρολε πολὺ καλά, διὰ νὰ πιστεύσω ὅτι, ὅταν ἰδῆς μακρόθεν μίαν ἔλαφον ἢ μίαν δορκάδα, δὲν θὰ τρέξης κατόπιν αὐτῆς καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ὑπέρτατα ὄρη· ὡ ποσάκις μοι ὑπεσχέθης τὰ αὐτὰ, καὶ ὁμοῦ τὴν ἐσπέραν μοι ἐπρόσφερες ἄνθη, τὰ ὅποια, μοι εἶπες, ὅτι μόνον εἰς τὰς ὑψίστας φύονται τῶν ὀρέων τῆς πατρίδος μας κορυφάς! Ἴδὲ μείνε σὲ παρακαλῶ ἀγαπητέ μου, σήμερον εἰς τὸν οἶκον! Στενοχωρία καὶ φόβος ἀκουσίως βασανίζουσι τὴν καρδίαν μου.» Ταῦτα λέγουσα ἔτεινε πρὸς τὰ πρόσω τὴν κεφαλὴν της, καὶ προσέφερεν αὐτῷ νὰ φιλήσῃ τὰ ωραιότατα χεῖλη της. «Ἄφες με, εἶπεν ὁ κυνηγὸς, νὰ ὑπάγω, ἀτενίζων αὐτὴν μὲ δακρυσίντας ὀφθαλμούς· γνωρίζεις ὅποσον εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὰς ὕψηλὰς ἐκεῖνας κορυφάς.»

«Ἰπάγε λοιπὸν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ

ἐλθμοῦ καὶ ἐμῆ, καὶ μὴ ἔτο πολλὴ πολυμῆρες.
Ὁ κυνηγὸς τὴν χεῖρα τῆς θλίψας εἰς τὴν καρ-
δίαν του, καὶ φιλήσας ἔτι ἀπᾶς τὰ βροδοχοα
χεῖρα της, ἔγειναν ἄρκετος ἔμπροσθέν της. Οἱ
δειλοὶ ὀφθαλμοὶ της παρεκλούθησαν αὐτόν,
μέχρι οὗ ἐντελῶς ἤρκετο ἐπισθεῖν τῶν ὀρέων.
Τότε ἐγονυπέτησε καὶ ἐδοῦθη πρὸς τὸν θεόν,
ὅπως πέμψῃ αὐτῷ ἀγγελὸν τινα προστάτην καὶ
φύλακα τῆς ζωῆς του.

Τῆς προεργῆς ἀγάπης τὸ ἄγνόν αἰσθημα
στρέφεται, ὅταν φοβῆται καὶ ἀγαπᾷ, μετ' ἐμ-
πιστοσύνης πρὸς τὸν θεόν, εὐρίσκον ἐν τῇ προ-
σευχῇ ἀνάπαυσιν καὶ παραγορίαν. Ὅσοσι καρ-
δίαι ἠθέλησαν μαρτυρῆσαι καὶ ἐκπνεύσει εἰς τὸ βρο-
μα τοῦ βίου, ἂν δὲν ἐξουθίζοντο εἰς τὴν ἱερὰν
ταύτην πηγὴν, ἥς τὸ γαλήνιον κύμα ζωογονεῖ
καὶ διασώζει αὐτάς, ὡς ἡ δρότος τὰ μεμαρμη-
να στελέχη καὶ ἄνθη. εἰ δυστυχεῖς, ὅσοι χλουά-
ζετε τὴν τοιαύτην τοῦ πνεύματος ἀνύψωσιν!
Οὐδέποτε εἰς τὰ ἔρημα, ψυχρὰ, καὶ κατὰ κλει-
στα στήθη σας, ἀντήχησε γλυκὺς τις τόνος κα-
τερχόμενος ἐκ τῶν Οὐρανῶν!

Τολμηρὸς καὶ θαρραλέος ἀναβαίνει ὁ κυνηγὸς
τὰς βράχαις τῶν βουνῶν, ἐνῶ ἡ ἐρωμένη του
ἔτι γονυπετῆς προσεύχεται ὑπὲρ αὐτοῦ. Κα-
σκόπει δεξιᾷ, κατεσκόπει ἀριστερᾷ, μήπως ἴδῃ
που δορκάδα τινά. Ἄλλ' εἰς μάτην περιερέετο
πανταχοῦ ὁ ὄψις ὀφθαλμοῦ του εἰς πάντα τὰ
ὑψηλὰ καὶ τὰς χαράδρας. Οὐδὲν ἔχον; θήρας οὐδα-
μοῦ διερχίνετο. Πάντοτε δὲ ἀνέβαινον ὑψηλό-
τερα, καὶ πάντοτε βᾶθη μεγαλειότερα ἄρκεν ἐπι-
σθεῖν του. Ἢ δὲ ἀγανάκτησις του διὰ τὴν ἀτυ-
χίαν του, κῆσανε δικνεκῶς εἰς ἕκαστον βῆμα.
Ἀπρηδμημένος ἐκάθησεν ὁ κυνηγὸς ἐπὶ τινος
ἀποκρήνου βράχου, μετ' ἐκπλήξεως τότε πρῶ-
τον παρατηρήσας, ὅτι ἦν ἤδη ὑπεράνω τῆς σει-
ρᾶς τῶν νεφῶν. Ἄχ! ἔχει δίκαιον εἶπε στενάξας
ἡ ποθητὴ μου ψυχὴ! Ποσάκις τῆ ἔδωκα διὰ
τῆς ἀπερισκέπτου μου ταύτης τολμῆς, αἰτίαις
εἰς δάκρυα καὶ εἰς θλίψεις. Ἢ ἀγάπη οὐδὲν
ἄλλο προσέμει αὐτῆ, ἢ φόβος καὶ στεναγ-
μοίς! Βλακῆν λυγρὴν ἀπὸ τοῦ ἀπαισίους τοῦ-

τους κρημνοῦ. Σήμερον θέλω νὰ τερῆσω πρὸς
αὐτὴν τὴν ὑπόθεσίν μου. Πρῶτον ταύτην τὴν
φορὰν ἀληθῶς φοβικῆ ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῶν γυ-
μνῶν τούτων κορυφῶν!

Ταῦτα εἰπὼν ἠθέλησε νὰ ἐγερθῆ καὶ νὰ ἐπι-
στρέψῃ. Ὁ ἥλιος ἤδη ἀνέτελλε λαμπρὸς ἐπι-
σθεῖν τῶν ἀπωτέρων κορυφῶν τῶν ὀρέων, καὶ αἱ
ἀκτῖνες αὐτοῦ διασχίζονται ὡς κεχρυσωμένα
βέλη τὰ λευκὰ καὶ ἀτμοειδῆ νεφῶν, ἀντινα-
κλῶντο ἐπ' ἄπειρον εἰς τὰς κρυσταλλώδεις τῶν
βράχων πλευράς. Αἴφνης ἀκούει κάτωθεν ἡ κυ-
νηγὸς ἑλαφρὸν τινα θόρυβον· λαμπρὰ τις δορ-
κὰς διήλθε κατόπιν ὡς ἀστραπὴ ἔμπροσθέν του.
Σταματοῦει καὶ πυροβολεῖ, ἀλλ' ἤδη τὸ ζῶον
ἐκρύβη ὀπισθεν τοῦ βράχου, καὶ ἡ σφαῖρα συν-
έτριψε μόνον μικρὰ τινα τῆς πέτρας λιθάρις.
Διὰ κρημνῶν καὶ φαράγγων, δι' ἀτραπῶν καὶ
ἀποτόμων πλευρῶν, διώκει τὸ θῆρευμά του ὁ
κυνηγός.

Τολμηρὸς κυνηγὸς ἀπολέσθεις! Δυστυχὴς ἐρω-
μένη, ὁ ἀγαπητὸς σου ἐλάθη, ἂν φύλαξ ἄγ-
γελος δὲν σώτη αὐτόν. Ὅπισθεν του ἤδη ὑψοῦν-
ται τὰ νεφῶ ἐν εἶδει πυκνοτάτων στικλῶν, κα-
λύπτοντα ὡς σκοτεινὸς μακρύς τῶν ὀρέων τὰς
κορυφάς. Οὐδεμίαν ἀνέμου πνοή, ἠθέλησε νὰ τὰ
διασχίση καὶ διαλύση. εἰς ἀπαίτια δὲ γιγάν-
των σικαὶ ὄλονεν συσσωρεύονται περὶ αὐτόν
σκοτειναὶ καὶ ὑγρᾷ, ἐνῶ ἤδη ἡ ἡμέρα ἤρκε-
ζετο, ἡ δὲ πείνα καὶ ἡ δίψα ἤρχιζον νὰ τὸν
τυραννώσι. Τῆς ψυχῆς του ἡ ἀγωνία ἦν φοβερά!
διοτι δὲν ἤγνούει ποσῶς τὸν κίνδυνον, ὅστις τὸν
περιεστοίχει. Ἐκτός δὲ τούτου καὶ ὁ συλλο-
γισμὸς εἰς τὴν περιφοβὸν ἐρωμένην, ἐπλήρου
αὐτόν ἐπι μᾶλλον ἀθυμίας καὶ λύπης, ἀνακα-
λοῦντα εἰς τὴν μνήμην τὰς συμβουλάς καὶ τὰς
παρακλήσεις της.

Ἢ προαίσθησις ἐρώσης τινος ψυχῆς ἀπατᾷ
σπανιότερον ἢ ὅσον φρονοῦμεν· εἰς ταύτην πολ-
λάκις τὸ μέλλον γίγνεται γνωστὸν διὰ θαυ-
μασίου τρόπου.

Περίφοδος καὶ τρέμων, μετὰ μακρὰν καὶ μα-
ταίαν ἐλπίδα, ὁ δυστυχὴς κυνηγὸς εἶρκεν αὐ-

πως εἰπεῖν ἀπὸ πέτρας εἰς πέτραν. Προσκολώμενος καὶ κρημνόμενος με καθρακχόμενος χείρας εἰς τοὺς κρημνοὺς, ἐθλίβε τὸ πάλλον στήθος του εἰς τοὺς καθέτους βράχους, ἵνα μὴ ἐξολισθήσῃ ἐπισθεν εἰς τὸ φοβερὸν ἐκατὸ ἀγανές, ὃ ἡ φαντασία του, πεπληρωμένον ὑπὸ σκοτεινῶν νεφῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ καταμετρήσῃ, δι' ὃ καὶ παρίστη αὐτὸ ἐτι φοβερώτερον.

Συχνὰ ἐθραύετο καὶ ἀπεσπᾶτο ὁ λίθος, ἐφ' οὗ ἐσκόπει νὰ σπικρηθῆ, κατακυλιόμενος εἰς τὰ βάθη, ὅθεν ἀνίρχετο βαρὺς ὁ ἦχος τῆς τελευταίας του πτώσεως.

Ψυχρότης θανάτου κατέλαβεν ἤδη τοὺς πόδας του, καὶ τρόμος παγετώδης πάντα τὰ μέλη του. Δάκρυα ἔβρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀλλ' ἡ χεὶρ τοῦ κυνηγοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ξηράνη αὐτά. Οὕτως ἐπάλασε δικνεκῶς εἰς τοὺς βράχους μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου ὁ δυστυχῆς, μέχρις οὗ διὰ μιᾶς ὁ βράχος, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐξοχῆς, λείος καὶ κάθετος ἐκρημνίζετο εἰς τι βαθύτατον χάος, ἐξ οὗ ἀπαίσιος ἀνίρχετο πρὸς αὐτὸν ὁ βράχος τινὸς χειμαζέρον. Οὐδεμίαν πλέον ὑπελείπετο εἰς τὸν ἀτυχῆ ἐλπίς σωτηρίας. Ἡ προσεχῆς λιμοκτονία ἦτον ὁ βραδύς καὶ βέβαιος θάνατός του, τὸ πτώμα του ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ θρέψῃ τοὺς κόρακας τῶν ἐρήμων τούτων, καὶ λαίλαψ τις νὰ κατακρημνίσῃ τὸν σκελετόν του εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ βαθύτατα βράχθηρα, ὅπου οὐδὲ τάφος ἔθελε καλύψει αὐτό, οὐδὲ δάκρυ τι προσφιλές πολὺ ὀλιγώτερον ἠδύνατο νὰ τὸ καταβρέξῃ.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει. Αἱ γλαυκῆς καταλιποῦσαι τὰς φωλαίας των, ἤρριξαν περίφοβοι νὰ πετώσιν ἐπὶ τῶν βράχων, καὶ νὰ πληρῶσιν τὸν ἀέρα διὰ τοῦ θρηνώδους αὐτῶν ἀπυρρήχματος. Κράζει τότε ὁ δυστυχῆς πρὸς βοήθειαν, ἀλλ' ἡ μόνη εἰς τὰς φωνάς του ἀπάντησις ἦσαν οἱ κρωγμοὶ τῶν συναθροισζομένων πανταχόθεν πεινκλέων κοράκων! Ἐγκατέλιπες λοιπὸν καθ' ὀλοκληρίαν θεέ μου τὸν δυστυχῆ, καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει πλέον ἄγγελος βοῆθῆς καὶ σωτήρ;

Κάτω εἰς τὴν καιλάδα ἐντὸς τῆς μονήρου;

ἐκείνης καλύβης γονυπετιῆς ἡ ἐρωμένη προσεύχεται! Εἰς πάντα θόρυβον, ὃν ἐξώθεν ἀκούει ἀνίσταται καὶ τρέχει εἰς τὸ παράθυρον, νομίζουσα, ὅτι εἶναι ἐκεῖνος, ὃν περιμένει ἀνυπομότως. Πλὴν οὐ! ὁ ἀνεμος μόνον τῆς νυκτός θορυβεῖ εἰς τὰ μεμαρμημένα φύλλα τοῦ φθινοπώρου! Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κίουσιν ὑπὸ τοῦ κλυθμοῦ αἰδυνάμεις τῆς τὴν ἐγκαταλείπουσι, καὶ ἀναίσθητος σχεδὸν πίπτει ἐπὶ τῆς κλίνης. Μετ' ὀλίγον ὕπνος ἐλαφρὸς τὴν περικαλύπτει βλέπει δὲ διὰ μιᾶς ἐν αὐτῷ μορφὴν τινα ἐνώπιον αὐτῆς ἵσταμένην, λαμπρὰν, ἀνδρὸς κρατούντος εἰς τὴν χεῖρα του τόξον καὶ βέλος.

Ὁ πατὴρ Ἰέλλος, ὁ θαυμασίος τοξότης, ὃν ἐπεκαλέσθη ἐν τῇ προσευχῇ ἵσταται ἐνώπιόν τῆς! Ἐπὶ τῶν ἀνδρικών χαρακτηρῶν τοῦ προσώπου του διακλύπει γαλήνη καὶ σοβαρότης. Γλυκὴ μειδίαμα, ἐπανθεῖ εἰς τὰ χεῖλει του, καὶ μακαρία εἰρήνη ἀποκαλύπτεται ἐπὶ τοῦ ὕψους του μετώπου. Νεύει διὰ τῆς χειρὸς του, μειδιᾷ φιλοφρόνως καὶ λέγει. «Ἵπεράνω φοβερῶν κρημνῶν μεταωρίζεται ὁ ἀγαπητός σου, πλὴν μὴ φοβείσαι! ἀόρατός τις χεὶρ θέλει τὸν κρατῆσαι ἀσφαλῆ ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ἐκείνου βράχου, μέχρις οὗ φέρῃς σὺ πρὸς αὐτὸν βοήθειαν. Ὅταν τὴν πρῶϊαν ἡ ὁμίχλη ἀρχίσῃ νὰ διαλύηται, καὶ τῆδε κακείσε νὰ φαίνηται τις κορυφή, προσκάλεσον τότε τοὺς γείτονας νὰ σὲ ἀκολουθήσωσιν εἰς τὴν ὁδόν, εἰς ἣν ἐγὼ ἀοράτως θέλω σὲ ὀδηγήσει. Καὶ ὅταν φθάσῃς ἐπὶ τῆς πέτρας, ἥτις ὁμοιάζει βοῦν ἡσυχάζοντα, ἐνώπιόν σου θὰ ἴδῃς φοβερὸν χάος, προχώρησον τότε μετὰ προσοχῆς, μέχρις οὗ ἐλαφρὸς τις ἄνεμος ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐγγύτητα τοῦ ἀγαπητοῦ σου. Τότε ἀμέσως σταματᾷς, κράζει κάτω εἰς τὰ βάθη, καὶ ἡ φωνή του θέλει σὲ ἀποκριθῆ. Σχοινίον μακρὸν πολλὰς ὀργυιάς, καταβυθίζουσι τότε οἱ ἄνδρες, καὶ φέρουσι ἐπάνω τὸν ἐρωμένον σου εἰς τὴν τεθλιμμένην καρδίαν σου.»

Οὕτως ἐλάλησε τὸ φᾶσμα καὶ ἠφανίσθη. Ἡ κόρη συγκεινημένη ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρον.

Ἡ ἡμέρα ἤδη ἀνέτειλλεν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν βράχων ἔκειντο εἰσέτι τὰ ὀμίχλωδη νέφη, σκοτεινὰ ὡς τὴν προτεραίαν. Μετ' ἐκπλήξεως ἤκουσαν οἱ γείτονες τὸ ὄνειρόν τῆς· πλὴν οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ διστάσῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσίν του. Ὁ Τέλλος τῆς τὸ εἶχεν ὑποσχεθῆ, καὶ ὁ Τέλλος δὲν ψεύδεται.

Ἐντὸς ὀλίγου οἱ ἄνδρες συνηθροίσθησαν περὶ τὴν καλύβην, περιμένοντες τὴν διάλυσιν τῆς ὀμίχλης. Τῆς κόρης οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν προσηλωμένοι ἀνω εἰς τοὺς περικαλυμμένους βράχους. Μὲ πάλλουςαν καρδίαν περιέμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὴν διάλυσιν τῆς ὀμίχλης τέλος, διὰ μιᾶς ἐφάνη μία κορυφή, κατόπιν δὲ καὶ ἄλλη, καὶ μετ' ὀλίγον ὀλόκληρον σύστημα.

«Ἀκολουθεῖτε με» ἔκραξε τότε πλήρης χαρᾶς, πηδῶσα ὡς ἔλαφος ἐπὶ τῶν ἀποκρήμων πλευρῶν τοῦ ὄρους, ὥστε οἱ ἄνδρες μόλις ἠδύναντο νὰ τὴν φθάσωσι. «Ἀκολουθεῖτε με, ἀκολουθεῖτε με» κράζει πάντοτε ἡ κόρη ἀνέρπουσα εἰς ἀτραπούς, ἃς ἀδύνατον ἦν νὰ πιστεῦσῃ τις, ὅτι ἠδύνατο ἀνθρώπινος ποὺς νὰ πατήσῃ. Θάμβος καὶ φρίκη κατελάβανε πολλάκις τοὺς συνοδοιπόρους τῆς, βλέποντας αὐτὴν ἰσταμένην ἐπὶ ἀποκρήμου τινος κορυφῆς, καὶ ἀνυπομότως δεικνύουσαν κάτω πρὸς αὐτοὺς τὴν ἐπικίνδυνον ἀτραπὸν εἰς ἣν ἐβάδιζε. Τρεῖς ὄλας ὥρας διήρκεσαν ἡ ἐπιπικνωτάτη αὐτῆ ἀνάβασις. Αἰφνης ἤμως παρίσταται ἐνώπιόν τῆς, ἀναπαυόμενος ταῦρος, καὶ φοβερὸν ἀνοίγεται χάσμα ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἐλαφρὰ τις ἀνέμου πνοὴ αἰφνης περικυκλῶναι τὴν κόρην, ἥτις ἀκουσίως ἐκφωνεῖ. «Ἐκεῖ κάτω πρέπει νὰ ἦναι». Ταυτοχρόνως σχεδὸν ἀντηχεῖ ἐκ τοῦ βάθους βαρεῖα καὶ κλαυθμηρὰ τοῦ κυνηγοῦ φωνή.

Σχοινίον μακρὸν καταβιδάζουσιν εἰς τὴν ἄβυσσον ἀμέσως οἱ ἄνδρες. Μετὰ μικρὸν τὸ σχοινίον ἐβάρυνε, καὶ εἰς ὀλίγα λεπτὰ ὁ ἐραστὴς ἀναπαύεται ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς ἐρωμένης του.

Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἀπερίγραπτον ταύτην χαρὰν; Ἡδὴ ὁ ἥλιος ἦν περὶ τὴν δύσιν αὐτοῦ. Αἱ ὀριζόντιοι αὐτοῦ ἀκτῖνες διήρ-

χοντο διὰ τῶν νεφῶν ὡς κεχρυσωμένα βέλη. Ἀῦρα ἀνέμου δρασερὰ ἔπνεε ἐκ τῶν χιονοσκεπῶν κορυφῶν, καὶ ἀπὸ τῶν βαθυτάτων κοιλάδων ἀντήχουν οἱ κωδωνίσκοι τῶν ἐπανερχομένων ποιμνίων εἰς τὰς φάτνας αὐτῶν.

Ἰπεράνω δὲ τῶν ὑψίστων κορυφῶν ἐκελάδει ὁ κορυδαλὸς τὸ ἐσπερινὸν αὐτοῦ ἄσμα, αἰωρούμενος ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ αἰθέρος. Γονυπετεῖς δοξάζουσιν οἱ ὀδοιπόροι τὸν δημιουργὸν τοῦ παντός, καὶ ἀνατείνουσι πρὸς αὐτὸν εὐγνώμονας χεῖρας. Ἀνελθὼν ἐκ τῆς ἀβύσσου τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ἀποδοθεὶς ἀπελπίστως εἰς τὴν μόνην ἀγάπην του, ὁ κυνηγὸς φρονεῖ ὅτι πετὰ ἤδη ὑψηλότερον τοῦ κορυδαλοῦ καὶ ἄδει γλυκύτερον τούτου. Ἡ ἐπίβλεψον πάτερ Τέλλε ἐπὶ τοὺς εὐτυχεῖς, καὶ ἔσο καὶ εἰς τὸ ἐξῆς προστάτης τοῦ ἔρωτος!

Ὁ ἥλιος ἐκλινεν ἤδη βαθύτερον, τὰ νέφη ἐγίνοντο μελανώτερα, καὶ ἄνεμος σφοδρὸς καὶ ψυχρὸς ἤρχισε νὰ συρίζῃ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρων. Ὁ κυνηγὸς ἔρριψεν ἔτι ἅπαξ ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀβύσσου, ἐξ ἧς ἀνωρέθη, καὶ πάντες τότε ἠκολούθησαν τὴν κόρην, ἥτις ἐπανήγαγεν αὐτοὺς εὐτυχῶς εἰς τὸν μεμονωμένον οἰκίσκον τῆς.

Ἡ ἀγάπη πάντοτε ὀδηγεῖ ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως, εἰς ἄμεσον οὔσα συνάφειαν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἀποκαλύπτει πολλὰ διὰ θαυμασίου τρόπου, καὶ θαρράλεως βαδίζει τῆς γῆς τὰς ἐπικινδύνους τρίβους καὶ ἀτραπούς.

Η Σ Λ Η Φ Ω.

Ἡ δεκάτη αὕτη Μοῦσα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι ἀπέκαλεσαν τὴν Σαπφῶν, εἶναι γέννημα τῆς νήσου ἐκείνης, ἥτις κατ' ἐξοχὴν παρήγαγε μακρὰν σειράν ἐξόχων προσώπων, φιλοσόφων, ποιητῶν ἱστορικῶν, ῥητόρων καὶ ἄλλων. Ἡ νῆσος αὕτη εἶναι ἡ λιπαρὰ καὶ ἠδυπαθὴς Λέσβος πατρὶς τοῦ Πιττακοῦ, τοῦ Θεοφράστου, τοῦ Φανίου, τοῦ Ἐβλαντίου, τοῦ Θεοφάνους, τοῦ Ἀρίωνος, Τερπάν

δρου, Ἀλκαίου καὶ τῆς ἡμετέρας Σαπφῶς, ἧτις κατὰ τὴν δμόφωνον μαρτυρίαν τῆς ἀρχαιότητος ἦν θαυμαστόν τι γῆμα.

«οὐ γὰρ ἴσμεν, λέγει ὁ Στράβων, ἐν τῷ τοσούτῳ χρόνῳ τῷ μνημονευομένῳ, φανείσθαι τινα γυναῖκα ἐφάμιλλον ἐκείνῃ, οὐδὲ κατὰ μικρὸν ποιήσεως χάριν.»

Ἡ Σαπφῶ ἐγεννήθη ἐν Μυτιλήνῃ, πόλει πρωτεύουσῃ τῆς Λέσβου τὸν ἕκτον αἰῶνα π. χ. Ἦν δὲ σύγχρονος τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου, μεθ' οὗ, ἕνεκεν λόγων πολιτικῶν, ἐγκατέλιπέ ποτε τὴν Μυτιλήνην καταφυγούσα εἰς Συρακούσας. Ἡ πολιτικὴ δὲ αὕτη τῶν φρονημάτων αὐτῶν συμφωνία, ἐγέννησεν, ὡς εἰκάζεται, καὶ συμπάθειάν τινα μονομερῆ πιθανῶς αἰσθημάτων. Εἰς τοὺς τοὺς στίχους αὐτοῦ ὁ Ἀλκαίος προσαγορεύει αὐτὴν «Ἐὐπλόχ' ἀγὰ μेलλιχάμειδα Σαπφῶ.» καὶ ἀλλοχθὸν ὁμολογεῖ αὐτῇ τὸν ἔρωτά του, διὰ πάσης τῆς ταραχῆς, ψυχῆς ἀληθῶς ἐρώσεως. «Θέλω τι εἰπεῖν ἀλλὰ μὲ κωλύει αἰδώς.»

Ἡ Σαπφῶ ἦν Ἕλληνις, πλὴν Ἕλληνις Αἰολίς· καὶ αἱ Αἰολίδες καὶ Δωριίδες γυναῖκες ἀπῆλθον πολὺ μείζονος ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τῶν Ἕλληνιδων τῆς Ἰωνικῆς φυλῆς. Ἰδίως δ' ἐν Λέσβῳ, ὅπου αἱ καλαὶ καὶ κομφαὶ τέχναι πύσσοντο κατ' ἐξοχὴν, ἡ ἀνατροφή τῶν γυναικῶν, εἶχε χαρακτῆρα ποιητικώτερον καὶ συνάμα ὑψηλότερον. Ἡ Σαπφῶ ἄρα δὲν ἦτον ἡ μόνη ἐν Λέσβῳ γυνή, ἡ γνωστὴ διὰ τὰ ποιήματά της. Αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἀναφέρει, ὡς ἐφάμιλλον καὶ ἀντιζήλους αὐτῆς τὴν Γοργῶ καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν. Αἱ γυναῖκες τῆς Λέσβου δὲν ἠρυθρίων διὰ τὸ πνευμά των' ἐκαυχῶντο μάλιστα ἐπὶ τούτῳ μεθ' ὑπερηφανίας. Ἡ δὲ ἀπαιδεύσις, καὶ πλοῦτον μάλιστα καὶ τιμὰς περιβαλλομένη, οὐδεμίαν εὐρίσκει χάριν ἐνόπιον αὐτῶν. Ἀκούσατε μεθ' ὀπίσης καταφρονήσεως ἡ Σαπφῶ ἀπευθύνεται πρὸς τινα γυναῖκα, ἧτις οὐδεμίαν εἶχεν ἄλλην ἀξίαν, ἢ τὴν γέννησιν καὶ τὸν πλοῦτόν της, ἴσως δὲ καὶ τὸ κάλλος της· «θανοῦσα, λέγει πρὸς αὐτὴν, θέλεις ἐνταφιασθῆ ὀλόκληρος· οὐδεμίαν περὶ σοῦ μνημοσύνη θέλει ἐναπολειφθῆ,

καὶ οἱ μεταγενέστεροι θέλουσιν ἀρνεῖ τὸ ὄνομά σου· διότι δὲν μετέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας. Ἄδοξος θέλεις πλανᾶσαι εἰς τοὺς σκοτεινοὺς δόμους τοῦ Ἄδου, περιίπταμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκιῶν τῶν ἀδοξοτέρων νεκρῶν.»

Ὁ βίος τῆς Σαπφῶς εἶναι κυρίως ἀγνωστος· βεβαίως ὅμως πανθ' ὅσα περὶ αὐτῆς ἀμφίβολα ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἀττικῶν ἰδίως κωμικῶν ἐποιήθησαν, ταῦτα πάντα πιθανώτατα ἐχουσι πηγὴν τὴν σύγχυσιν τῆς Μιτυληναίας ἡμῶν ποιητριάς Σαπφῶς, μετ' ἄλλης τινας ὁμωνύμου Σαπφῶς Ἐρεσίας, πολὺ αὐτῆς νεωτέρας. Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχη ἡ Σαπφῶ ἦτον ἕξοχος ποιήτρια καὶ ἀληθῆς συνάμα γυνή. Ἐγνώρισεν τὸν ἔρωτα, καὶ δυστυχῶς μάλιστα τὸν ἀτυχῆ. Τὸ ἀντικείμενον δὲ τοῦτο τοῦ ἀτυχοῦς ἔρωτός της ἦτον ὁ Φάων. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ αὐτῆς ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, ἱκετεύουσα τὴν θεὸν ἵνα θέσῃ τέρμα εἰς τὰς βασάνους της.

Ὁ ὕμνος οὗτος πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, ὡν ἀριστοῦργημα ἐρωτικῆς ἀρχαίας ποιήσεως, διεσώθη παρὰ τοῦ Διονυσίου· οἱ στίχοι δὲ αὐτοῦ οἱ ἱκετεύοντες τὴν θεὸν ἵνα σώσῃ αὐτὴν τῶν βασάνων, εἶναι οἱ ἐξῆς, πλήρεις χάριτος, λειότητος καὶ εὐσπειρίας.

Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπῶν δὲ λύσον
ἐκ μεριμνῶν, ὅσα δὲ μοι τελέσαι
θυμὸς ἰμέρρει τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ σύμμαχος ἔσσο.

Ἄλλ' ὅ,τι ἀληθῶς ἀθάνατον κατέστησε τὴν Σαπφῶν, εἶναι ἡ διὰ τοῦ Λογγίνου περιωθεισα ποιήσις αὐτῆς, ἐν ἣ περιγράφει τὰ πάθη, ἃ αἰσθάνεται τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ ἐρωμένου προσώπου· ποιήσις, ἢ πάντες ἀναφέρουσιν οἱ συγγραφεῖς, ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι, ὡς ἕξοχον παράδειγμα τοῦ ὕψους τοῦ λόγου.

Ἡ ποιήσις αὕτη εἶναι ἡ ἐξῆς·
Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν' ὄνηρ, ὅστις ἐνκντίον τοι
Ἰζάνει καὶ πλασίον ἀδὺ φωνεῖ
σας ὑπακούει

Καί γελώσας ἱμερόεν. Τό μοι μὲν
καρδίαν ἐν στήθεσσιν ἐπτόασεν
ὣς γὰρ εἶδω σε βραχέας με φωνάς
οὐδὲν ἐτ' εἶπαι.

Ἄλλὰ καμμέν γλώσσα ἔχεις λεπτόν δ'
αὐτίκα χροὶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ἔρημ, ἐπιφρο-
εῖσι δ' ἀκούε

Καθδ' ἰδρῶς ψυχρῆς χέεται, πρόμος δὲ
πᾶσαν ἀγροῖ, χλωροτέρα δὲ ποίαις
ἤμμι· τεθνᾶσκιν δ' ὀλίγην ἰπιδεύσιν
φαίνομαι (ἄνους)

Ἄλλὰ παν τολματῶν, ἐπεὶ πάντα—

Ἐπειδὴ δὲ φρονούμεν, καὶ ἴσως ἀπατώμεναι,
ὅτι οὐχὶ πᾶσαι αἱ ἀναγνώστριαι ἡμῶν θέλουσιν
ἐννοῶσαι τοὺς στίχους τούτους, διὰ τοῦτο τολ-
μῶμεν χάριν αὐτῶν νὰ παραφράσωμεν αὐτοὺς
ἐλευθέρως, ζητοῦσαι συγγνώμην παρὰ τῆς σκιᾶς
τῆς Σαπφῶς διὰ τὴν βεβήλωσιν ταύτην.

Ἰσόθεος ἀνὴρ φαίνεται μοι ἐκεῖνος
ὅστις παρὰ σὲ καθήμενος, διὰ σὲ στεναρίζει,
καὶ σὲ ἀκούει νὰ ὀμιλῆς ἢ πρὸς αὐτὸν ἡδέως νὰ
[μειδιᾷς.

Ὅταν σὲ εἶδω λεπτόν τι πῦρ ὑποτρέχει
ἅπαν τὸ σῶμά μου, τῆς βραχέας φωνῆς μου
ἐκλείπει πᾶσα ἡ δύναμις.

Ἢ γλώσσα μου παραλύει· τῶν ὀφθαλμῶν μου
εὐδύνουται τὸ φῶς· βομβοῦσιν αἱ ἀκοαί μου.
Ἰδρῶς ψυχρῶς περιχέει ἅπαν τὸ σῶμά μου·
πρόμος πᾶσαν μὲ καταλαμβάνει.

Χλωροτέρα γίγνομαι τῆς πόας, ἐκπνέω καὶ ἀπο-
[θνήσκω!

Πλὴν ὅταν τις, ἀπολέσῃ τὸ πᾶν,
τὸ πᾶν πρέπει νὰ τολμήσῃ—

Τίνος χάριν ἡ ἀτυχὴς Σαπφῶ ἐν τῇ ἀπελ-
πισίᾳ αὐτῆς ἀπορασιζοῖ νὰ τολμήσῃ τὸ πᾶν;
Χάριν τοῦ ἀχαρίστου καὶ ἀγνώμονος Φάωνος,
τοῦ ἀνταρμειδόντος τὸν διακαῆ αὐτῆς ἔρωτα
διὰ τῆς ψυχρᾶς αὐτοῦ ἀδιαφορίας!

Ἐν Λευκάδι ὑπῆρχε βράχος τις ὑψηλὸς καὶ
ἀπόκρημνος, καθέτως ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὑψού-
μενος, καθιερωμένος εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν
λατρείαν. Ἀπὸ τοῦ βράχου τούτου ἐξέριπτον
εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ καιροὺς ὄρισμένους
τοὺς καταδικασμένους εἰς θάνατον, ὡς ἱλαστή-
ρια θύματα τοῦ Θεοῦ. Οἱ κατακρημνιζόμενοι
αὗτοι πολλὰκις ἐσώζοντο, καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ
περιπτώσει ἀπεπέμποντο μόνον ἐκ τῆς Λευ-
κάδος. Ἡ ἱστορικὴ αὕτη καὶ θρησκευτικὴ ση-
μασία τοῦ Λευκαδίου βράχου, ἔδωκεν ἀφορμὴν
εἰς τοὺς ποιητὰς ν' ἀποδώσωσιν εἰς τὸ Λευκά-
διον ἄλλα ἰδιότητάς τινας ἐξαιρετικὰς ὡς πρὸς
τοὺς ἔρωντας· ὅτι δηλαδὴ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ῥιπτό-
μενοι εἰς τὴν θάλασσαν ἐθεραπεύοντο τῶν ἐρω-
τικῶν βρασάνων. Συμφώνως πρὸς τὴν γενικὴν
ταύτην ποιητικὴν ἰδέαν τῆς ἀρχαιότητος, ὁ
Ὀβίδιος παριστᾷ τὴν Σαπφῶ καθήμενην ποτὲ
μὲ δακρύνοντας ὀφθαλμοὺς παρὰ πηγὴν ἱερᾶν,
ἐξ ἧς ναίᾳς τις νόμφῃ ἀναδυσμένη λέγει πρὸς
αὐτὴν τὰ ἑξῆς.

« Ἐπειδὴ ἡ καρδία σου καίεται ὑπὸ ἀνίσου
πυρός, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀμβρακίας ὀρεῖλαις
νὰ καταφύγῃς. Ὁ Φοῖβος ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ναοῦ
αὐτοῦ ἐπιβλέπει πᾶσαν τὴν ἑκτασιν, ἣν τὰ ἔθνη
καλοῦσι θάλασσαν τοῦ Ἀκτίου καὶ τῆς Λευ-
κάδος. Ἐκείθεν ἔπεσεν ὁ Λευκαλίων φλεγόμε-
νος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς Πύρρας, καὶ τὰ ὕδατα
ἐδάστασαν καὶ ἐστεβάσθησαν αὐτόν. Ὁ ἔρωσ ἐν
ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, διὰ τοῦ ἄλματος τούτου ἀφί-
πταται καὶ φεύγει τὴν καρδίαν, καθισταμένην
ἀναίσθητον, ἐκείνου, ὃν τὰ ὕδατα δέχονται ἐπὶ
τῶν νώτων αὐτῶν.

Ὁ Λευκαλίων ἀπηλλάγη εὐθὺς τοῦ πυρός,
ὃ αὐτόν διηνεκῶς καταβίβρωσκε. Τοιαύτη εἶ-
ναι ἡ ἰδιότης τῶν τόπων ἐκείνων!

Ἴθι ταχέως εἰς τὴν Λευκάδα τὴν ὑψηλὴν,
καὶ ἀπὸ τοῦ βράχου αὐτῆς μὴ φοβηθῆς νὰ ῥι-
πθῆς εἰς τὰ Λευκάδια κύματα ».

Ταῦτα εἶπεν ἡ νόμφῃ καὶ ἠρανίσθη διὰ μιᾶς.
Οὐδὲν ἄλλο ἔμεινεν αὐτῆς παρὸν, ἢ τῶν λόγων
αὐτῆς ἠανάμνησις. «Ναὶ νόμφῃ, εἶπεν ἡ Σαπφῶ

μετὰ φρίκης, θέλω σὲ ὑπαικούσει, θέλω ζητήσει τὸν βράχον, ὃν μὲ ὑπέδειξας. Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἔστω ὁ φόβος. Ἡ τύχη μου εἰς πᾶσαν περίστασιν θέλει εἶσθαι εὐτυχαιότερα τῆς σήμερον. Ἄθρ βάστασόν με· τὸ βῆρος τοῦ σώματός μου εἶναι ἐλαφρόν· καὶ σὺ ἔως πρυφερῶ, ἔκτεινον τὰς πτέρυγάς σου ἐπ' ἐμοῦ ».

Τὰ κόμματα τῆς Λευκάδος ἀληθῶς, κατὰ τὴν πρόβησιν τῆς νέμφης, μετέωρον καὶ ὑψηλὸν τὸ σῶμα ἐβάστασαν τῆς Σαπρούς. Αἱ δὲ θεῖαι τοῦ ἔρωτος πτέρυγες, ἀναρπάσασαι αὐτὸ ἀπὸ τῶν ὑδάτων καὶ τῆς γῆρας φθορᾶς, μετένεγκον ἀμέσως εἰς τὴν ἀθανάσιαν καὶ ἀφθάρτην.

ΤΟ ΤΕΪΟΝ.

Δὲν εἶναι φρονιμὸν ἀπο σκοποῦ, ἀγαπιεταί μου δέσποιναι καὶ δεσποινίδες, νὰ μάθωμέν τινα περὶ τῆς φύσεως, τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ φυτοῦ ἐκείνου, ὅπερ κατέστη ἤδη καὶ παρ' ἡμῖν τὸ προσφιλέσ ποτόν κατὰ τὰς ψυχράς καὶ μακρὰς τοῦ χειμῶνος νόκτας. Δὲν εἶναι δίκαιον τοῦ φυτοῦ ἐκείνου, περὶ οὗ ποσοῦτοι καθ' ἑκάστην γίνονται λόγοι, καὶ περὶ ὅ τοσαῦται ἀνταλλάσσονται πολλάκις ἰδέαι, ν' ἀγνοῶμεν τὰς φυσικὰς καὶ ἱστορικὰς λεπτομερεῖας, αἵτινες ἴσως θέλουσι συντελέσει νὰ καταστήσωσιν ἐνίοτε ῥητορικώτερα καὶ τὰ χεῖλη, ἢ δισταζουσι δικαίως πολλάκις ν' ἀπαντήσωσιν εἰς πολλὰ.

Τὸ Τεῖον, ἐξ οὗ λαμβάνομεν τὸ γνωστὸν ἡμῖν ἀφέψημα, εἶναι φύλλον ἰδιαζόντως ἀπεξηραμένον τῆς *Thea Chinensis* θάμνου τινὸς ἀνήκοντος εἰς τὴν οἰκογένειαν *Cameliaceae*, καὶ ἐν τῇ ἀγρίᾳ μὲν αὐτοῦ καταστᾶσι φθάνοντος μέχρις 20 ποδῶν, ἡμερον δ' ἔχον μόνον 6 πόδας ὕψους· πολλάκις δὲ καὶ 3 μέχρι 2 1/2. Ὁ πολυσχιδῆς καὶ πολύλοκος οὗτος θάμνος φέρει φύλλα ἀειθαλῆ, ἑλλειπτικὰ ἢ μᾶλλον ὠσειδῆ, πριονωτὰ, ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῶν γενέσει τριχωτὰ, εἶτα δὲ λεία καὶ στιλπνὰ· ἀνθηδὸρὰ κίτρινολευκα καὶ εὐώδη· καρπὸν δὲ ἐντὸς κυψέλης τριμεροῦς, φεροῦσης

ἐν ἐκάστη αὐτῆς διακίρσει ἓνα φεῖδον, σκληρὸν καὶ λαμπρὸν σπέρρον, ἔχοντα μέγεθος μικροῦ λεπτοκαρπού.

Ὅτι ἐν μόνον εἶδος τείου ὑπάρχει ὁμολογοῦσιν αὐτοὶ οἱ Σῖναι, καὶ παραδέχονται σήμερον πάντες οἱ Εὐρωπαῖοι βοτανικοί. Ἡ δὲ διάκρισις τοῦ τείου εἰς μέλαν καὶ πράσινον *Thea Coepa* καὶ *Thea viridis* εἶναι ἀπλῶς διάκρισις τεχνικῆ, πηγάζουσα ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς ἀποξηράσεως τοῦ φυτοῦ κατὰ τοὺς διαφόρους τόπους τῆς παραγωγῆς του.

Ἡ Κίνα καὶ ἡ Ἰαπωνία εἰσὶ κατ' ἐξοχὴν αἱ χῶραι, ἐν αἷς τὸ τείον καλλιεργεῖται. Ἐκτὸς τούτων τῶν χωρῶν, τὸ φυτὸν ἐπίσης κατὰ δευτερον λόγον καλλιεργεῖται εἰς τὴν Ἄβαν καὶ Κοχίν — Κίναν. Πρὸ εἴκοσι δὲ περίπου ἐτῶν ἀπέντησαν τὸ φυτὸν τοῦτο αὐξάνον ἀγρίον ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ Ἀσσάμ, χῶρα Ἰνδικῆ κατεχομένη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, καὶ μετ' οὗ πολὺ οἱ Ἄγγλοι μετέφερον αὐτὸ εἰς Βογγάλην, ὅπου καὶ τὸ ἐκαλλιέργησαν μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας. ἕτεραί δὲ καλλιεργεῖας τοῦ τείου ἀπόπειραι ἐγένοντο ἐν τῷ ὄρειδῳ τοῦ Δεκάν, ἐν Γουατιμάλα, ἐν Κεϋλάνη, Μακάφ, Βομβόνη Ἀγ. Ἑλένη, ἀκρωτηρίῳ τῆς καλῆς Ἑλπίδος, Ἀουστραλίᾳ, Ἰάβα καὶ Βρασιλίᾳ. Ἐξ ὅλων ὅμως τούτων τῶν ἀποπειρῶν ἡ ἐν Ἰάβα ἀναντιφράτως ὑπῆρξεν ἡ σπουδαιότερα καὶ ἐπιτυχαιότερα πασῶν, καθότι εἰς ἐν μόνον ἔτος μετεκομίσθη εἰς Ὀλλανδίαν ἐκ τῆς νέσου ταύτης τείον εἰς ποσότητα ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομυρίου λιτρῶν. Ἡ Κίνα ἐν τούτοις μένει πάντοτε ἡ μόνη ἀληθῆς πατρίς τοῦ φυτοῦ, ἐξ ἧς δύνανται νὰ ἐκνοποιῶνται αἱ ἀνάγκαι τοῦ μεγάλου ἐμπορίου τοῦ κόσμου. Τὸ φυτὸν τοῦτο πολλαπλασιάζεται διὰ τῆς σπορᾶς. Ἐξ ἑως ἄκτῳ σπέρρους κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κωνικῶς χωρόντιν εἰς λάκκον, ἐκτάσεως τριῶν ποδῶν καὶ βάρους ἐνὸς ποδός. Ἢδη τὸ πρῶτον ἔτος ἀποκόπτουσι τοῦ φυτοῦ τοὺς μέσους κλάδους, ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν κάθητον αὐξήσιν του, καὶ βιάσωνται αὐτὰ νὰ γενῆ πολυσχιδῆς καὶ πολύκλαδον. Τὸ

τρίτον έτος άρχεται ή συγκομιδή τών φύλλων έπαναλαμβανόμενη τρίς και τετράκις του έτους, μέχρι ού ό θάμνος φθάση τό έβδομον μέχρι του δεκάτου έτους. Τότε δέ ό κορμός αποκόπτεται μέχρι του εδάφους, και μετ' όλίγον βλαστάνει νέα και τρυφερά φύλλα και κλάδους. Είς έαυτό δέ καταλειπόμενον τό δενδρύλλιον ζή είκοσιν έως τριάκοντα έτη. Ο χρόνος τής συγκομιδής είναι διάφορος κατά τας διαφόρους χώρας τής Κίνας· έν γένει όμως ή μεγάλη συγκομιδή λαμβάνει χώραν κατά τόν Μάϊον και Ιούνιον.

Η κοινωνική και οικογενειακή σημασία του τείου, ήτις παρ' ήμιν έμφαίνεται παρὰ τό σαμβάριον, δηλοϋται έν Κίνα ήδη έν τή συγκομιδή· διότι ως παρ' ήμιν ή πόσις του τείου είναι πράξις οικογενειακή, ούτως έν Κίνα είναι τοιαύτη τών φύλλων του τείου ή συλλογή, ήτις συναθροίζει πάντα τής οικογενείας τά μέλη, περί τό μικρόν τής οικογενείας κηπάριον. Είς μεγαλύτερας δέ του τείου φυτείας λαμβάνουσι μέρος και ξένοι, με τήν διαφοράν όμως ταύτην, ότι ένω έν Κίνα λαμβάνουσιν ούτοι διά τόν κόπον αυτών μικράν τινα άντιμισθίαν, παρ' ήμιν οι ξένοι διά τόν μικρόν κόπον τής επισκέψώς των, και τόν έτι ελαφρότερον τής συμπόσεως, ανταμείβονται πολλάκις διά μουσικής και χοροϋ.

Αφού τά φύλλα έν πρός έν διά καθαροτάτης χειρός αποκοπώσιν από του θάμνου, εκτίθενται πρώτον επί τινος ώρας είς τόν ήλιον, μεθ' ό αρχεται ή σπουδαία εργασία τής αποξηράνσεως αυτών, δι' ής κατά μέν τινας δίδεται είς τό φύλλον τό άρωμα, κατά δέ τινας αφαιρείται απ' αυτών ή ναρκωτική αυτών και μεθυστική δύναμις. Η αποξηράνσις γίνεται κατά δύο τρόπους, είτε διά τής ξηράς είτε διά τής υγρας όδοϋ. Η πρώτη λαμβάνει χώραν ως εξής. Τά φύλλα σκορπίζονται επί μεγάλων σιδηρών φλογερών πλακών, και συνταρίσσονται διηλεκώς, μέχρις ού μαρανθώσιν· όταν δέ θερμανθώσι καλώς χύνονται είς δοχεία

πήλινα και τρίβονται διά τής χειρός μέχρι ψυχράνσεως αυτών· και πάλιν δέ κατόπιν κατά τόν άνωτέρω τρόπον ξηραίνονται δις και τρίς πολλάκις, μέχρις ού έντελώς αποξηρανθώσι και απολέσωσι τά τρία πέμπτα του αρχικού αυτών βάρους. Η δέ διά τής υγρας όδοϋ αποξηράνσις γίνεται ούτω. Τά κοπά φύλλα τίθενται είς μέγα κόσκινον, υπεράνω του άτμου ζέοντος ύδατος· και αφού διά τής θερμότητος του άτμου μαρανθώσι, τίθενται επί σιδηρών πλακών και ξηραίνονται διά μετρίου πυρός. Ο πρώτος τρόπος τής παρασκευής δίδει τό μαύρον και τό φαιόν τέιον, ό δεύτερος ούτος, τό πράσινον. Ούτω δέ τό τέιον παρασκευασθέν στιβάζεται κατόπιν καλώς διά τών ποδών είς κιβώτια, ζυγίζοντα συνήθως 315—330 λίτρας, και κοσμούμενα έξωθεν διά διαφόρων γραφών, αναλόγως τής αξίας του προϊόντος.

Τά δύο ρηθέντα είδη του τείου υποδικαιροϋνται είς πολλές κλάσεις, εξ' ών αι κυριώτεραι είσιν του μέν μαύρου α) τό τέιον Βοχεά, β) Κογκό, γ) Καμποϋ, δ) Σουτζόγγ, ε) Πεκοέ; όπερ έστί τό άριστον είδος του μαύρου τείου. Αί πέντε δέ αυται κυριώταται κλάσεις του μαύρου τείου ως και αι έπόμεναι του πρασίνου υποδικαιροϋνται αϋθις είς πλείονα είδη. Του πρασίνου τείου αι κυριώταται κλάσεις είναι εξ' αι εξής α) Σόγγ·λώ·τσά.— β) Τογκού— γ) —Χούσόν δ) Τσι—έ) Άλνοβερ—ς) Αύτα κρατορικόν τέιον.

Εκ τών ένδεκα τούτων κλάσεων του πρασίνου και μαύρου τείου, τό τέιον Πεκοέ και τό αυτοκρατορικόν είναι τά άριστα είδη, τό μέν εκ του μαύρου, τό δέ εκ του πρασίνου. Εκτός όμως τούτων υπάρχει και τρίτον είδος σπανιώτερον, κιτρίνου τείου Σγάν·Πχιγγιάν γνωστόν μόνον έν τή αύλή και παρὰ τοίς μεγιστάσι τής Κίνας.

Η μεγάλη χρήςις τούτου του φυτοϋ έδωκεν άφορμήν είς μεγάλας νοθεύσεις. Οθεν έν Κίνα ήδη χάριν μείζονος βαρύτητος αναμιγνύουσιν αυτό

μετά τινος είδους σιδηρούς άμμου· τὸ δὲ πρῶ-
σινον τέιον ιδίως χάριν καλπτέρας ὄψεως, βάρφ-
ται διὰ χρώματός τινος κυανοῦ. Ἐν δὲ τῇ Εὐρώπῃ
ἀναμιγνύεται μετὰ τῶν φύλων μελίας, ἐπιλα-
βίου, κέστρου, ἤτοι τῆς κοινῶς καλουμένης βε-
τονικῆς, καὶ ἄλλων.

Βίπομεν ἀνωτέρω, ὅτι πατρις τοῦ τέιου εἶναι
ἡ Κίνα. Ἡ πρώτη ὁμῶς χρῆσις αὐτοῦ καὶ ἐν
αὐτῇ ἐγένετο πρῶτον περὶ τὸν ἕκτον αἰῶνα
Μ. Χ. Περὶ τὸν χρόνον τοῦτον, κατὰ τινος Βου-
διστικῆν παράδοσιν ἦλθεν εἰς Ἰνδιῶν εὐσεβῆς
τις προσκυνητῆς ὀνόματι Δάρμα, σκοπῶν νὰ
κηρύξῃ τὴν πίστιν του. Ὁ ἱεραπόστολος οὗτος
τοῦ Βούδα, λέγει ἡ παράδοσις, θέλων νὰ ἐμπο-
δίσῃ τὸν ὕπνον τῶν ὀφθαλμῶν του, κάλυμα
γιγνόμενον εἰς τὰς ἀπαύστους ἀσκήσεις τῆς
εὐσεβείας του, ἀπέκοψε τὰ βλέφαρά του καὶ
ἐκ τῶν βλεφαρίδων του ἀνεβλάστησε τὸ τέιον,
ἄγνωστον μέχρι τοῦδε φυτόν. Τοῦ φυτοῦ
τούτου πρῶτος ἐγεύσατο ὁ εὐσεβῆς ἀσκη-
τῆς· εὔρε δὲ αὐτὸ θαυμαστὸν ἀσκητικὸν ἀν-
τιφάρμακον κατὰ τοῦ ὕπνου, καὶ ὡς τοι-
οὔτο μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ ἐσύστησεν εἰς
πάντας τοὺς ὀπαδοῦς του. Ὁ μῦθος οὗτος,
ἐν ᾧ συγχρόνως ἀποδεικνύεται ἡ ἐπὶ τοῦ ὄργα-
νισμοῦ ἐνέργεια τοῦ τέιου, εἶναι καὶ κατὰ
τοῦτο ἐνδιαφέρον, καθ' ὅσον συνδέεται μεθ'
ἱστορικοῦ προσώπου τοῦ Βόδι-Δάρμα, εἰκοστοῦ
ὀγδόου Πατριάρχου τοῦ Βούδα, ὅστις περὶ τὸν
θ' αἰῶνα πραγματικῶς ἀποδημήσας εἰς Κίναν,
ἀποκατέστη εἰς τὸ μεσημβρινὸν Χονάν, πλησίον
εἰς τὸ περιώνυμον ὄρος Σούγγ, ἐξ οὗ, διὰ τῶν
ὀπαδῶν του, πιθανῶς διεδόθη εἰς ἅπασαν τὴν
Κίναν κατόπιν ἡ καλιέργεια καὶ ἡ χρῆσις τοῦ
φυτοῦ.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἄρα αὐτοῦ ἐμφανίσεως,
τὸ φυτόν τοῦτο καθιερώθη διὰ τῆς θρησκείας,
ὅπερ δὲν συνετέλεσε μικρὸν εἰς τὴν καθολικὴν
αὐτοῦ διάδοσιν, εἰς ἅπασας τὰς Βουδιστικὰς χώρας.

Εἰς δὲ τὴν αὐτοκρατορικὴν αὐλὴν τῆς Κί-
νας, τὸ τέιον εἰσήχθη τὸ πρῶτον διὰ τινος
πάλιν ἱερέως τοῦ Βούδα, ὅστις ἐθεράπευσεν

αὐτοκράτορά τινος τῆς Σούου δυναστείας, ἀπὸ
ἀδιακόπου κεφαλαλγίας, διὰ τῆς πόσεως ἰσχυ-
ροῦ ἀφεψήματος τούτου τοῦ φυτοῦ. Ἀπὸ τῆς
εὐτυχοῦς ταύτης θεραπείας, τὸ τέιον ἐγένετο
συρμὸς ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Κίνας, συρμὸς ὃν ἐμι-
μήθησαν ἀμέσως πάντες οἱ μεγαστᾶνες τῆς αὐ-
τοκρατορικῆς αὐλῆς. Περὶ δὲ τὸ τέλος τοῦ ὀγ-
δόου αἰῶνος ἡ χρῆσις τοῦ τέιου ἦτο τοσοῦτον
διαδεδομένη εἰς ἅπαντα τὸν λαόν, ὥστε εἰς τὰ
χρονικὰ τῆς Τόγγ δυναστείας ἀναγινώσκουμεν,
ὅτι ἐν ἔτει 793 μ. Χ. τὸ τέιον κατέστη ἀντι-
καίμενον σπουδαίας φορολογίας. Ὁ φόρος οὗτος
συνίστατο κατ' ἀρχὰς εἰς δέκα τοῖς ἑκατὸν τῆς
ἀξίας αὐτοῦ βαθμηδὸν δὲ νύξισε τοσοῦτον, ὥστε
ἐπὶ τοῦ Κουβαί Χάν διὰ τῆς ταμειυτικῆς πί-
σεως ὑπουργοῦ τινος τῆς οἰκονομίας, ὁ φόρος
τοῦ τέιου διὰ μίαν μόνην ἐπαρχίαν Κιόνγγ-
Τζι ἀνέβη εἰς 15 ἑκατομμύρια λάου.

Τοσοῦτον δὲ ἐν Κίνα εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ τέιου
κοινῇ, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ
χωρίον τοσοῦτον μικρὸν, ὥστε νὰ μὴν εὕρισκῃ
τις ἐν αὐτῷ ἐν ἡ δύο καπηλεία τέιου, ὅπου οἱ
Σίνοι συναθροίζόμενοι πίνωσι τὸ τέιον ὡς ἡ-
μεῖς τὸ κρασίον. Ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος μέχρι
τοῦ τελευταίου χωρικοῦ, τὸ ἐθνικὸν τοῦτο πο-
τὸν εἶναι εἰς ἀκατάπαυστον χρῆσιν· ἡ δὲ καλὴ
κατασκευὴ καὶ ἡ προσήκουσα προσφορὰ τοῦ
τέιου θεωρεῖται ἐν Κίνα ὡς ἀντικείμενον σπου-
δαίας διδασκαλίας καὶ ἀσκήσεως, ἀπόδειξις δὲ
συνάμα καὶ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς. Ὁ αὐτοκράτωρ
Κιγγ Λόγγ αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἐποίησε μα-
κρὸν περὶ τοῦ τέιου ποίημα, ἐν ᾧ ἐξύμνει
τὰς ιδιότητας καὶ τὰς ἀρετάς του, μετὰ τὴν
κατάπαυσιν τοῦ φοβεροῦ πολέμου κατὰ τῶν
Ἰσελέθων, τὸν νικητὴν στρατηγὸν του Τσαο-χοῖ
ἐπανερχόμενον εἰς Πεκίνον, διὰ τοῦ ἐξῆς ἀντή-
μειψε τρόπου.

Περιστοιχούμενος ὑπὸ πάσης τῆς αὐλῆς του,
καὶ παραπεμπόμενος ὑπὸ πάσης τῆς Σινικῆς
ἐκείνης λεπτολόγου καὶ αὐστηρῆς ἐθιμοταξίας,
προαπῆντησε τὸν νικητὴν στρατηγὸν ἐξώθεν
τῶν πυλῶν τῆς πόλεως. Ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ

δὲ σικνῆ ἥτις ἐστὶν ἐπίτηδες πρὸς ὑποδοχὴν του, καθίστας αὐτὸν πλησίον του, προσέφερν ἰδιοχείρως ἐν ποτήριον τείου, λέγων αὐτῷ. « Ἄββε τοῦτο τὸ ποτήριον τοῦ τείου, ὃ σοὶ προσφέρω· τοῦτο εἶναι πᾶν ὅ,τι δύναμαι, ὅπως σοὶ ἀποδείξω τὴν ἄκραν μου εὐχαρίστησιν, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκστρατείας σου ».

Ὅπως δὲ γενῆ ἔτι καταφανεστέρα ἡ μεγάλη χρῆσις τοῦ τείου ἐν τῇ Κίνᾳ καὶ ταῖς λοιπαῖς χώραις τῆς Ἀσίας, παραθέτομεν τὰ προσά, ἃ ἐν αὐταῖς καταδαπανῶνται κατὰ τὰς εἰδικωτέρας πληροφορίας.

Κίνα	λίτραι 345,000,000
Τυβέτ	» 7,000,000
Μογγολία	» 30,000,000
Τουρκεστάν.	» 15,000,000
Ἀβχανιστάν	» 2,800,000
Ἰαπωνία	» 30,000,000
Ἐπέκεινα τοῦ Γάγγου Ἰνδία »	40,000,000
Νιπάλ	» 3,000,000

Τὸ ὅλον λίτρ. 457,000,000

Ἐν ᾧ δὲ χρόνῳ ἐν Ἀσίᾳ τὸ τέιον ἦτο τοσοῦτο σύνθηδες καὶ ποτὸν γενικόν, ἐν Εὐρώπῃ ἦν εἰσέτι παντάπασιν ἄγνωστον. Πρῶτον δὲ ἡ ἐν ἔτει 1589 ἐκδοθεῖσα Ἰνδικὴ ἱστορία τοῦ Μαφαίη ἀναφέρει περὶ τοιοῦτου τινὸς φυτοῦ ἐν Κίνᾳ ὑπάρχοντος. Ἡ πρώτη δὲ τοῦ τείου ἐν Εὐρώπῃ ἀποστολὴ ἐγένετο ἐν ἔτει 1620 δι' ἐμπόρων τῆς Ἰνδο-Ὀλλανδικῆς ἐταιρίας, ἧτις ἀντήλλαξε τοῦτο ἐν Κίνᾳ διὰ τῆς *Salvia officinalis* ἧτοι τοῦ Ἑλλιφάσκου, τῆς κοινῆς καλουμένης Ἀλιφασκιάς. Ἡ ἐμπορικὴ αὕτη ἐταιρία μετακομίσασα τὸ φυτὸν τοῦτο εἰς Ὀλλανδίαν, συνώδευσεν αὐτὸ, ὡς ἦτον ἐπόμενον, δι' ἀπείρων θαυμασίων περιγραφῶν τῶν θεραπευτικῶν ἀρετῶν του. Ὅθεν τὸ τέιον κατὰ πρῶτον ἐγκαθιδρύθη εἰς τὰ φαρμακεία ὡς εἶδος τι πανακείας. Ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ πρώτου τείου ἐν Ὀλλανδίᾳ εἰσέχθη τοῦτο εἰς τὴν Ῥωσσίαν διὰ τοῦ πρέσβεως Σταρκῶφ λα-

θόντος αὐτὸ παρὰ τοῦ Ἀλτίν Κάν, ὡς ἀντίδωρον ἑκατὸν δερμάτων Ῥωσσικῶν σαμουριῶν· εὔρε δὲ ἐν Μόσχᾳ, ὅπου ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, μεγάλην ὑποδοχὴν.

Ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ τέιον εἰσέχθη ἔτι βραδύτερον· δηλαδὴ περὶ τὸ ἔτος 1552. Καίτοι δὲ ἐν Ἀγγλίᾳ σήμερον τοῦ τείου ἡ χρῆσις εἶναι κοινοτάτη, ἡ πρώτη ὅμως αὐτοῦ διάδοσις ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ δὲν ὑπῆρξε ταχεῖα· καθότι ἤδη τὸ 1664 ἡ Ἀνατολικὴ ἐταιρία τῶν Ἰνδιῶν, προσέφερε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας ὡς δῶρον δύο λίτρας καὶ δύο οὐγγίας τείου. Πρῶτον δὲ ἐν ἔτει 1667 ἡ Ἰνδοβρετανικὴ ἀνατολικὴ ἐταιρία παρήγγειλε τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτῆς ἐν Βαντὰμ νὰ ἀγοράσῃ 100 λίτρας τείου καὶ ν' ἀποστείλῃ αὐτὸ εἰς Ἀγγλίαν. Ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου τὸ τέιον ἐγένετο ἐν Ἀγγλίᾳ γνωστότερον, ὥστε τὴν σήμερον ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ κατέστη ἀπαραίτητόν τι τοῦ Ἀγγλικοῦ βίου τροχίου. Εἶδομεν ἤδη τὰ προσά τὰ καταδαπανώμενα ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Ἰδωμεν νῦν καὶ τὴν ἐτησίαν καταναλώσιν αὐτοῦ ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ κατὰ διαφόρους χώρας.

Μεγάλη Βρετανία . . .	λίτρ. 51,000,000
Ἰνωμέναι πολιτεῖαι τῆς Β. Ἀμερικῆς	» 19,000,000
Ῥωσσία	» 12,000,000
Βρετανικαὶ ἀποικίαι . . .	» 8,000,000
Ὀλλανδία μετὰ τῶν ἀποικιῶν »	3,000,000
Γερμανία	» 2,000,000
Γαλλία μετὰ τῶν ἀποικιῶν »	5,000,000
Νότιος Ἀμερικὴ	» 400,000
Βέλγιον	» 224,000
Ἰσπανία καὶ Πορτογαλλία »	130,000
Ἰταλία	» 56,000
Σουηδία καὶ Δανιμαρκία »	30,000

Τὸ ὅλον λίτρ. 96,523,920

Ὡς δὲ ἡ παρασκευὴ τοῦ φυτοῦ τοῦ τείου γίνεταί διὰ δύο τρόπων, ὡς ἤδη εἶδομεν, διὰ τῆς ζηρᾶς καὶ ὑγραῶς ὁδοῦ, οὕτω καὶ ἡ μετακόμισις αὐ-

τοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην γίγνεται διὰ δύο διαφόρων ὁδῶν τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης. Ἡ πρώτη ὁδὸς εἶναι ἢ διὰ Ῥωσσίας ἢ δευτέρα διὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Τὸ τέϊον τὸ μετακομιζόμενον διὰ τῆς Ῥωσσίας, ἅπαν σχεδὸν εἶναι μαῦρον, καθότι προέρχεται ἐκ τῆς ἐπαρχίας Φοκί—άν, ὅπου παρασκευάζεται τοιοῦτον κατὰ τὸν ἥδη ὑποδειχθέντα τρόπον. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ μαῦρον τέϊον Ῥωσσικὸν καλεῖται συνήθως· εἶναι δὲ τοῦτο ἀκριβώτερον τοῦ πρασίνου, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεταφερομένου διὰ θαλάσσης εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην, διὰ τὰς μεγάλας τῆς μεταφορᾶς αὐτοῦ δυσκολίας.

Τὸ μέγιστον δηλονότι μέρος τοῦ Ῥωσσικοῦ καλουμένου τέϊου, ὕπερ ὡς ἄνω εἴρηται λαμβάνεται ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῆς Κίνας Φοκί—άν, πρέπει νὰ διατρέξῃ μέχρι τῆς Κιάχτας τοῦ πρώτου Ῥωσσικοῦ σταθμοῦ εἰς τὰ μεθόρια τῆς Κίνας 5,000 Ῥωσσικὰ μίλια, διερχόμενον ὁδὸν λίαν δυσχερῆ καὶ ἀνώμαλλον, κατὰ μέγα μέρος διὰ τῆς μεγάλης ἐρήμου Γωβί. Φθάσαν εἰς Κιάχταν ἀνταλλάσσεται διὰ Ῥωσσικῶν προϊόντων, καὶ μεταφέρεται περαιτέρω εἰς τὸν Ῥωσσικὸν σταθμὸν Τροϊζκοζόφιον, ὅπου τελωνίζεται, περικαλύπτεται εἰς δέρματα, σφραγίζεται καὶ ἀποστέλλεται περαιτέρω. Ὅπως δὲ φθάσῃ ἀπὸ Κιάχτας εἰς Μόσχαν ὅπου κατανταῖ 300 τοῖς ἑκατὸν ἀκριβώτερον, πρέπει νὰ διατρέξῃ ἐτι διάστημα 5,936 Ῥωσσικῶν μιλίων. Πρώτερον ὁ ἀπὸ Κιάχτας εἰς Μόσχαν πρὸς μεταφορὰν τοῦ τέϊου ἀναγκαῖος χρόνος ἦν ἐν ὀλόκληρον ἔτος. Ἢδὴ ὅμως εἶναι βραχύτερος. Ἰδόμεν νῦν ἐν συντόμῳ καὶ τὰς φυσικὰς ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ ἐνεργείας τοῦ πολυζητήτου τούτου φυτοῦ καὶ ποτοῦ.

Ἢδὴ ὁ γνωστὸς ἡμῖν ἐκ τῆς Κιναικῆς παραδόσεως Βωδὶ Δάρμας ἐγνώρισεν τὸ τέϊον ὡς μέσον ἀσκητικὸν, καὶ φάρμακον διεγερτικὸν καὶ ἀνθυπνωτικὸν. Ἐν δὲ τῇ Πινζανῶ τῇ μεγάλῃ φυσικῇ ἱστορίᾳ τῶν Σινῶν λέγεται, ὅτι « τὸ τέϊον δὲν ἀφίνει τὸν ἄνθρωπον νὰ κοιμᾶται καὶ ἐλαττῶναι σπουδαίως τὸ πάχος. »

Περὶ τὰ μέσα τοῦ 17^{ου} αἰῶνος Ἴατροὶ Ὀλλανδοὶ καὶ Ἰησοῦται ἔγραψαν πολλὰ καὶ ποιήματα περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ φυτοῦ τούτου. Ὅ,τι δὲ σήμερον ἡ νεωτάτη ἐπιστήμη ὡς βέβαιον σχεδὸν περὶ αὐτοῦ παραδέχθη εἶναι, ὅτι προάγει ἐν μὲν τῷ θερί τὴν ἐξάτμισιν τοῦ δερματος καὶ τῶν πνευμόνων, ἐν δὲ τῷ χειμῶνι προάγει τὴν ἐκκρίσιν διαφόρων ὑγρῶν· προξενεῖ διὰ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν πεπτικῶν ἀδένων ἀφθονωτέραν ἐκκρίσιν τοῦ πεπτικοῦ χυλοῦ, ἐξασθενεῖ ὅμως ἐξ ἑτέρου τὴν ἐνέργειαν τοῦ στομάχου· Ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ τῶν αἰμοφόρων ἀγγείων πραϋντικῶς, ἐγερτικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Μέχρι τοῦδε ἐζητήσαμεν τὸ τέϊον ὑπὸ τὴν φυσικὴν, ἐμπορικὴν ἱστορικὴν καὶ διαιτητικὴν αὐτοῦ ἔποψιν. Τὸ μικρὸν δὲ τοῦτο δενδρόλιον, ἔχει καὶ μείζονα ἐτι ἄλλην πολιτικὴν σημασίαν, στενωδῶς συνδεομένην μετὰ τοῦ γενικοῦ τοῦ κόσμου πολιτισμοῦ.

Ἐνόσω ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀμερικὴ ἠγνόουν τὸ τέϊον, τὸ κινεζικὸν τεῖχος ἦν ἀρκετὰ ὑψηλόν, ὅπως χωρίζῃ τὸ οὐράνιον βασίλειον ἀπὸ τοῦ λοιποῦ κόσμου. Ἀφ' ἧς ὅμως οἱ λαοὶ τῆς δύσεως ἐγνώρισαν τοῦτο τὸ φυτὸν, καὶ κατέστησαν αὐτὸ οὐ μόνον μέσον εὐζωΐας, ἀλλὰ καὶ στοιχεῖον ὑπάρξεως, οὐδὲ αἱ ἔρημοι οὐδ' οἱ Ὠκεανοὶ ἰσχύουσι τοῦ λοιποῦ νὰ προστατεύσωσι τὴν Κίναν ἀπὸ τῆς διηνεκοῦς ἐπιμιξίας καὶ συναρείας μετὰ τῶν μισητῶν ξένων. Ἡ ἔρημος Γωβί κατέστη ἤδη λεωφόρος, ἐφ' ἧς ἀπειροὶ ἐμπορικαὶ συναθροίαι πορεύονται πρὸς βορρᾶν, καὶ ἐπιστρέφουσιν ἐντεῦθεν πλήρεις ἐμπορευμάτων μέχρι τοῦδε ἀγνώστων. Ἡ δὲ θάλασσα, ἧτις καταβρέχει τὰς ἀπεράντους τῆς Κίνας ἀκτὰς, πλήθει Ἰνδικῶν, Ἀμερικανικῶν καὶ Εὐρωπαϊκῶν πλοίων, ἅτινα φέρουσι πρὸς τοὺς Σίνας ἀντὶ τοῦ τέϊου αὐτῶν προϊόντα ξένης βιομηχανίας, καὶ ξένας ιδέας. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων ἐντὸς μικροῦ δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι νέα φάσις ζωῆς εἰς τὴν

χώραν ταύτην ἀπείκται· καὶ ἂν ποτε ὁ γίγας οὗτος τῆς Ἀσίας ἐξυπνήσῃ ἐκ τοῦ ληθάργου τῆς προαιωνίου αὐτοῦ παραδόσεως, ἢ ἀφύπνησις αὐτῆ θέλει ὑφείλεσθαι, ἂν οὐχὶ εἰς τὴν ἄμεσον διεγερτικὴν ἐνέργειαν τοῦ φυτοῦ, ἢ ὁ προφήτης Δάρμας διέγνω, βεβαίως ὁμοῦ εἰς τὴν ἔμμεσον ἐνέργειαν αὐτοῦ, τουτέστιν εἰς τὸ μέγα τοῦ ταύτου ἐμπόριον.

ΑΝΕΚΑΟΤΑ ἤτοι ΑΣΤΕΙΑ.

Ἡ Ἄγαρ εὐαίσθητος γυνή.

Κυρία τις θέλουσα πανταχοῦ νὰ ἐπιδεικνύῃ καρδίαν λίαν εὐαίσθητον, ἐπέπληττεν ἡμέραν τινὰ πικρότατα τὸν κροσώλην αὐτῆς, ὅτι τοιοῦτον ἐξελέξατο σκληρὸν καὶ ἀποτρόπαιον ἐπάγγελμα. Πῶς δύναται τῷ εἶπε νὰ ἔχῃ τσαύτην σκληρότητα, νὰ σφάζῃ τὰ δυστυχῆ ταῦτα πρόβατα; Κυρία, ἀπάντησεν αὐτῇ ὁ κροσώλης, μήπως προστιμᾶτε ἴτως νὰ τὰ τρώγητε ζωντανά;

Ὁ σύντομος Ἱεροκῆρυξ.

Ἡμέραν τινὰ τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Στεφάνου, μοναχὸς τις ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸν πανηγυρικὸν τοῦ ἁγίου τούτου. Ἐπειδὴ ἡ ὥρα εἶχε παρέλθει, οἱ ἱερεῖς τῆς ἀκολουθίας, οἵτινες ἤρχισαν ἤδη νὰ πεινώσι σπουδαίως, φοβούμενοι μήπως ὁ Ἱεροκῆρυξ ἐκταίνῃ τὸν λόγον του, τὸν παρεκάλεσαν νὰ ἦναι σύντομος. Ὁ Ἱεροκῆρυξ λοιπὸν ἀναβὰς εἰς τὸν ἄμβωνα εἶπεν Ἄδελφοί. Πρὸ ἐνὸς ἔτους σᾶς εἶπον ὅτι ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ περὶ τοῦ ἁγίου τούτου· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔμαθον ὅτι ἔπραξέ τι ἔκτοτε νεώτερον, δὲν ἔχω τι νὰ προσθέσω εἰς ὅσα πέρυσιν εἶπον περὶ αὐτοῦ πρὸς ὑμᾶς. Μετὰ τοῦτο ποιήσας τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἀπῆλθε.

Ὁ κρανιοσκόπος Γάλλ καὶ ὁ τρελλός.

Ὁ ἱατρὸς Γάλλ, γνωστὸς τοῖς πᾶσι διὰ τὰς ἀνατομικὰς αὐτοῦ ἀνακαλύψεις, καὶ μά-

λιστα διὰ τὸ κρανιοσκοπικὸν αὐτοῦ σύστημα, μεταβὰς εἰς τὸ φρενοκομεῖον τῶν Παρισίων ἀπύθουε πρὸς τινὰ τρελλόν, ὅστις ὠδήγει αὐτὸν, τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν. «Διατί, φίλε μου, σ' ἔθεσαν ἐνταῦθα; καθότι δὲν μὲ φαίνεσαι τρελλός, οὐδ' εὕρισκω ἐπὶ τοῦ κρανίου σου τὸ ὄργανον τῆς τρέλλας.» Ὁ τρελλὸς ἀπεκρίθη· «Κύριε ἱατρὲ, μὴν ἐκπλήττεσθε ὅτι δὲν εὕρισκετε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταύτης τὸ ὄργανον τῆς τρέλλας· καθότι πρέπει νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι αὐτὴ εἶναι κεφαλὴ, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔβαλαν ἀντ' ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἔχασα εἰς τὴν ἐπανάστασιν.

Ἡ ἀναγκαία παρουσία.

Ἐνῷ ποτε σύμβουλός τις δημοτικὸς τῶν Παρισίων ἐπαίξε χαοτία, ἐλθὼν ὁ ὑπηρετὸς εἶπε· «Κύριε, ἡ κυρία ἐγέννησε» — Αἶ πολὺ καλὰ, ἀπάντησε, τὸ παιδί δὲν θὰ ἔμβῃ πλέον εἰς τὴν κοιλίαν της. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ὑπηρετὸς ἐπανελθὼν εἶπε· Κύριε ἡ κυρία ἐγέννησε καὶ δεύτερον — Διάβολε! ἀνέκραξεν, πρέπει λοιπὸν νὰ ἀναχωρήσω. Ἄν δὲν ὑπάγω, ἡ γυνὴ αὐτὴ φαίνεται ὅλην τὴν ἡμέραν σήμερον θὰ γεννᾷ.

Ἡ πνευματώδης ἀπάντησις

Γυνὴ τις ὑψηλῆς περιωπῆς ἤγαπᾶτο τρυφερῶς παρὰ τινος· ἠθέλησε λοιπὸν νὰ μάθῃ παρ' αὐτοῦ ἰδίου, ὁποῖον ἦτο τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός του· τὸ ἔμαθε δὲ ἀνοίξασα μικρὸν τινα καθρέπτην, ὃν ἀπέστειλεν αὐτῇ ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως.

Παρουσία πνεύματος Γάλλου τινὸς παρασίτου.

Ὁ Δουξ τοῦ Βουρβῶνος ἐδίδε ποτε γεῦμα εἰς ὠρισμένα τινα ἀνώτερα πρόσωπα. Εἷς δὲ ἀδιάκριτος παρασίτος, εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἐκάθησε μετὰ τῶν ἄλλων προσκεκλημένων καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ Δουξ παρήγγειλεν αὐτῷ νὰ ἀποχωρήσῃ· ἀλλ'

εἶπε πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν διέταξε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐντολήν του, νὰ τοῦ τὸ εἶπῃ σιγᾶ, ὅπως μὴ προσβληθῇ δημοσίᾳ. Ὁ παράσιτος ὅμως διόλου δὲν ἐταράχθη. Ὅπως δὲ τοῦναντίον δώσῃ νὰ ἐννοήσωσιν οἱ παρακαθήμενοι, ὅπόσον ἰδιαζόντως περιποιεῖτο αὐτὸν ὁ Πρίγκιψ, ἀπεκρίθη γεγονυῖα τῇ φωνῇ. « Μοὶ εἶναι ἀδιάφορον εἴτε μοὶ προσφέρωσι λευκὸν εἴτε μέλαινα αἶνον. Ἡ εὐγένεια τῆς ὑψηλότητός του μὲ ὑπεχρέωσε ». Ἡ ἀπάντησις αὕτη, πλήρης παρουσίας πνεύματος, ἠνάγκασε τὸν Δούκα νὰ σιωπήσῃ.

Ἡ ἀβεβαιότης.

Ἄρχαίος τις στρατιωτικὸς, ὅστις διηγείτο πάντοτε μετ' εὐχαριστήσεως τὰ στρατιωτικὰ κατορθώματα τῆς νεότητός του, ἐξέθετο ἡμέραν τινα πάσας τὰς λεπτομερείας περιφημίου τινος πολιορκίας, εἰς ἣν αὐτὸς εἶχε λάβει σπουδαιότατον μέρος. Εἰς τὴν περιστάτωμένην ταύτην διήγησίν του, μία μόνη ἔλειπε λεπτομέρεια, ἂν ὀφθαλμῶν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀνῆκεν εἰς τὸ μέρος τῶν πολιορκητῶν, ἢ τῶν πολιορκουμένων, ὅπῃ ἔλεγε δὲν ἐνθυμεῖτο.

Ἡ Κωφότης.

Κυρία τις, ἥτις ἐνόμιζεν ἑαυτὴν ὀλίγον μόνον κωφὴν, ἀκούσασα ἡμέραν τινα τὸ πυροβόλον κροτοῦν πλησίον τῆς κατὰ ἔθνηκὴν τινα ἐορτῆν, εἶπεν ἀμέσως πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς, « ὕγιαίνετε ἀγαπητέ μου φίλε » ἐνόμισα τοῦτέστι ὅτι ἀπλῶς ἐπετηρίσθη.

Ὁ ἀκριβὴς ἐραστής.

Νέος τις χαρακτήρως ὅπως οὖν ζωροῦ ἔγραψέ ποτε πρὸς τὴν ἐρωμένην του τὸ ἐξῆς γραμματίον, πάντα φέρον ἐν ἑαυτῷ τὰ στοιχεῖα τῆς σαφηνείας καὶ ἀκριβείας. « Σὲ εἶδον τὴν δευτέραν, σὲ ἠγάπησα τὴν τρίτην, σὲ γράφω τὴν τετάρτην ἢ στείλω τὸ γράμμα μου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν πέμπτην, ἢ τὸ λάβῃς τὴν

παρασκευὴν, ἢ ἀναχωρήσῃς τὸ σάββατον, ἢ μὲ στεφανώθῃς τὴν Κυριακὴν ».

Ἡ παρηγορία.

Ὁ βασιλεὺς τῆς . . . ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου του, λέγει ὁ Ὄξενστέρν, ἐφαίνετο πολὺ ἀνήσυχος διὰ τὴν κακὴν κατάστασιν τοῦ βασιλείου του, ἕνεκεν τῆς ἐλλεινῆς διοικήσεώς του. Ὁ πνευματικὸς του διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ εἶπε πρὸς αὐτόν « Μεγαλειότατε ὁ θεὸς ζητεῖ πάντοτε λόγον τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων, ἀναλόγως τῶν προσόντων, ἃ εἰς ἕκαστον ἔδωκε. Ἐπειδὴ ὅμως οὐδὲν ἐκ τῶν βασιλικῶν προσόντων ἔδωκεν εἰς τὴν Μεγαλειότητά σου, δὲν θέλει σὲ ζητήσῃ ἐπίσης καὶ λόγον τῆς βασιλείας σου ». Ἡ παρηγορία αὕτη ἐπενήργησε τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ἐπὶ τοῦ πνεύματός του, ὥστε ἀπέθανεν ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ καὶ ἡσυχίᾳ πνεύματος.

Τὸ ἀγνοῶ.

Ὁ περιώνυμος Δουβάλ βιβλιοθηκᾶριος τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Α'. συχνάκις ἔλεγεν ἀγνοῶ πρὸς τοὺς ἐρωτῶντας αὐτὸν περὶ διαφόρων πραγμάτων. Διὰ τί λοιπὸν, εἶπεν ἡμέραν τινα εἰς σχολαστικὸς, σὲ πληρώνει ὁ αὐτοκράτωρ, διὰ ν' ἀγνοῆς ἢ διὰ νὰ γνωρίζῃς; ὁ αὐτοκράτωρ, κύριε, ἀπήτησεν αὐτῷ μετριοπαθῶς ὁ σοφός, μὲ πληρώνει μόνον δι' ὅ,τι γνωρίζω. Ὅλοι δὲ οἱ θησαυροὶ τοῦ βασιλείου του δὲν ἤθελον τῷ ἐξαρκέσει, ἂν ἤθελε νὰ μὲ πληρῶνῃ δι' ὅ,τι ἀγνοῶ.

Ὁ εὐγλωττος καὶ πνευματώδης δήμαρχος.

Διερχόμενος ποτὲ Ἑβρίκος ὁ Α'. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας διὰ τῆς Αὐρηλίας, ὑπεδεξιώθη κατὰ τὸ σύνθημα πρὸ τῆς πόλεως τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ δημάρχου, ὅστις θέλων πρὸς τῇ ἀφοσιώσει του νὰ ἐπιδείξῃ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τὴν εὐγλωτίαν του εἶπε, « Μεγαλειότατε ἡ χαρὰ ἦν αἰθανόμεθα, διὰ τὴν παρουσίαν τῆς Μεγα-

λειότητός σου είναι τοιαύτη ὥστε
ἐνταῦθα ὁ εὐγλωττος δῆμαρχος ἀλησμόνησε τὰ
λοιπὰ καὶ τὰ ἔχασε. Κύριος δὲ τις ἱστάμενος
παρὰ τὸν βασιλέα διὰ τὸν βοηθήσῃ εἶπε.
καὶ ἡ χαρὰ ἦν αἰσθάνεσθε εἶναι τοιαύτη, ὥστε
δὲν δύνασθε νὰ τὴν ἐκφράσητε.

Μετ' ὀλίγον ὁ κ. Δῆμαρχος ἔδειξε καὶ ἐν τῇ
τραπέζῃ εὐφυῆς ἴσῃ τῇ εὐγλωτίᾳ του ὁ
βασιλεὺς τοῦτέστι ἐπήνεσεν ἐν τῇ τραπέζῃ
τοὺς οἴνους τῆς πόλεως. Ὁ Δῆμαρχος τότε ἀ-
πάντησε. « Μεγαλειότατε ἔχομεν καὶ ἄλλους
πολύ καλλιτέρους. » Ἀδύκως δὲ τις τότε ἀπῆν-
τησε, « τοὺς ὑποίους, κύριε Δῆμαρχε, φυλάττετε
ἴσως διὰ καμμίαν ἄλλην καταλληλοτέραν περι-
στασίαν ». Τὴν ἐσπέραν ὁ βασιλεὺς ἐπήνεσε τὸ ὕ-
δαρ τῆς πόλεως· τὴν προΐαν δὲ εὗρεν εἰς τὸν
ἀντιθάλαμον πλείους τῶν ἐξακασίων ἀκάδων ὕ-
δατος κατὰ διαταγὴν τοῦ κ. Δῆμαρχου.

Τὸ ἄγαλμα τῆς ἀληθείας.

Ἐν τῶν ὠραιότερων ἀγαλμάτων τοῦ Βεροίνης
ἦν τὸ ἄγαλμα τῆς ἀληθείας.

Ἡ βασίλισσα Χριστίνα κατ' ἐξοχὴν ἐθαύμα-
ζε τὸ ἄγαλμα τοῦτο. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν καθ'
ἦν τὸ παρατήρει μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ
τὸ ὑπερεπήνει, ὁ καρδινάλιος τῇ εἶπε.
« Ἡ μεγαλειότης σας εἶναι ἡ πρώτη ἐστεμμένη
κεφαλή, εἰς ἣν ἡ ἀλήθεια εἶχε τὴν εὐτυχίαν
νὰ ἀρέσῃ » — « Κύριε καρδινάλιε, ἀπεκρίθη ἡ
βασίλισσα, πᾶσαι αἱ ἀλήθειαι δὲν εἶναι ἐκ μαρ-
μαροῦ. »

Ἡ προσφώνησις τοῦ κρεσπώλου.

Λουδοβίκος ὁ Π'. διερχόμενος διὰ τινος πο-
λιχνίου τῆς Προβηγγίας, ἔβαλλε τὸν δῆμαρχον
καὶ τὸ συμβούλιόν του εἰς μεγάλην ἀνησυ-
χίαν, περὶ τοῦ τρόπου τῆς παρουσιάσεώς των.

Παρεκάλεσαν λοιπὸν κρεσπῶλην τινὰ, ἢν ἐ-
θεώρησαν ὡς τὸν πνευματωδέστερον, νὰ τοὺς
παρουσιάσῃ πρὸς τὸν βασιλέα. Ὁ κρεσπώλης
εὐχαρίστως δεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν, εἰσήγα-

γεν αὐτοὺς πρὸς τὸν βασιλέα λέγων· « Μεγα-
λειότατε, ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι κρεσπώλης, ἰδοὺ
τὰ ζῶα μου, ἃ σὰς παρουσιάζω. » Ὁ βασι-
λεὺς ἐμειδίασεν, ὁ δὲ κ. Δῆμαρχος καὶ τὸ συμ-
βούλιόν του ἐπροσκύνησαν βαθέως τὸν βασιλέα.

Ἡ ἀποκρῆσ ἐν Ῥώμῃ.

Ἡ ἀποκρῆσ τῆς Ῥώμης διαφέρει κατὰ τὸν
πλοῦτον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν πασῶν τῶν
λοιπῶν παρομοίων πανηγύρεων ἐν Ἰταλίᾳ καὶ
ταῖς ἄλλαις χώραις τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ὥρα καὶ μεγάλη ὁδὸς ἡ ἀρχομένη ἀπὸ τῆς
πόλης τοῦ λαοῦ καὶ ἐκτεινομένη μέχρι τοῦ
κέντρου τῆς Ῥώμης, φαίνεται μεταμεμορφω-
μένη εἰς στοάν τινα μεγαλοπρεπεστάτων με-
γάρων. Τὰ παράθυρα καὶ οἱ ἐξώσταὶ κοσμοῦνται
ὑπὸ τῶν πλουσιωτέρων καὶ ὠραιότερων ἐρυθρῶν
ἐριούχων, εἰς ἃ ἄνθη ποικίλα καὶ κάλλιστα
εἶναι προσηρητημένα μετ' ἄκρας κομψότητος καὶ
ἀρθονίας.

Ὅταν φθάσῃ ἡ ὥρα τῆς ἐορτῆς, εἰς τὸ πρῶ-
τον περὶ τούτου σύνθημα φωνὴ γενικὴ χαρᾶς
ἀντηχεῖ πανταχόθεν εἰς τὸν αἴρα. Ἡ ἐορτὴ
ἤδη ἤρχισεν· ὑψώσατε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἴδετε
ἄνω εἰς τὰ παράθυρα, τίνι τρόπῳ ὡς διὰ μα-
γείας ταῦτα πάντα διὰ μιᾶς ἐπληρώθησαν ὑπὸ
μυριάδων κεφαλῶν ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδιῶν
χαρμομένων καὶ καγχάζόντων, τυπτόντων τοὺς
πόδας αὐτῶν, χειροκροτούντων πάσῃ δυνάμει,
καὶ ριπτόντων μετὰ χαρᾶς ἐξερχομένης ἐξ ὅλης
καρδίας, πληθὺν ζαχαρωτῶν λευκῶν ἐκ τιτάνου
κατεσκευασμένων, εἰς τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν
διερχομένων τὴν ὁδὸν ἀμαξῶν καὶ προσωπιδο-
φόρων. Οὐδὲν διασκεδασικώτερον, ἢ ἡ ῥαγδαία
αὕτη βροχὴ τούτων τῶν σφαιρῶν, ἧτις κατα-
ταλευκαίνει ὅλον τὸν κόσμον. Εἰς διάστημα
τεσσάρων ὀλοκλήρων ὥρων πίπτει εἰς τὴν ὁδὸν
ἀδιάκοπος τοιαύτη χιὼν. Οἱ προσωπιδοφόροι
τῆς ὁδοῦ, οἱ ἐν ταῖς ἀμάξαις καὶ οἱ πεζοί,
ρίπτουσιν ἐπίσης τοιαύτας σφαίρας εἰς τοὺς

πληροῦντας τὰ παράθυρα καὶ τοὺς ἐξώστους πολυπληθεῖς θεατὰς, οἵτινες αἰσθάνονται ἄκραν ἀγαλλίαν καὶ χαρὰν, ὡς ἀνταποκριθῶσι δὲ ἄλλης τινος παρομοίας βροχῆς.

Ἡ μάχη αὕτη διαρκεῖ μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἐξαντλήσεως τοῦ εἶδους τούτου τῶν πολεμοφοδίων τῶν μαχητῶν.

Ἀμέσως δὲ ἀρχεται νέον τι ἄλλο εἶδος μάχης πολὺ πλέον εὐαρέστου, ἣτις ἀναντιρρήτως ἤθελεν εὖρε πολὺ πλείους ἐραστὰς. Ἡ μάχη αὕτη εἶναι ἡ τῶν ἀθέων καὶ τῶν ἐκλεκτοτέρων ζαχαρωτῶν.

Περὶ τὰς τέσσαρας καὶ ἡμίσειαν τὸ πυροβόλον κροτεῖ κατὰ πρῶτον περὶ τὰς τέσσαρας δὲ καὶ τριάκοντα πέντε λεπτά, γενικὴ σιγὴ ἐπικρατεῖ πανταχοῦ.

Τὸν φεβερὸν ἐκείνον πρὸ ὀλίγου πάταγον διαδέχεται εὐθὺς ἡρεμία θανάτου. Τὰ κύματα ἐκείνα τῶν Ἀρλεκίνων, στρουθοκεράλων, καὶ ἄρκτων, ἅτινα ἐβρυχῶντο ὡς ἐξηγριωμένη θάλασσα ἐξέλιπον ἤδη διὰ μιᾶς. Αἱ ὠραιαὶ ἐκείναι καὶ κομψόταται ἀμαξίαι, αἱ συρόμεναι ὑπὸ ἐξ καὶ ὀκτὼ ὠραιότητων ἵππων, διὰ μιᾶς ἤρπυσθησαν. Εἷς μόνος ἦχος βαρῆς πυροβόλου ὡς ἐκ μαγείας τὰς διεσκόρπισεν ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ.

Τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ εἶναι κενὸν ἐντελῶς· τὰ δύο πλάγια δὲ αὐτῆς κατέχονται ὑπὸ δύο χιλιάδων περίπου Παπικῶν στρατιωτῶν, ἀποτελούντων τεῖχος εἰς τὰς 170,000 τῶν κατοίκων τῆς ἀρχαίας πόλεως τῶν Καισάρων.

Πανταχόθεν μετ' ὀλίγον ἀντηχοῦσιν αἱ σάλπιγγες διδοῦσαι τὸ σύνθημα εἰς τὸ ἵπποδρόμιον.

Δέκα ἵπποι κεκοσμημένοι διὰ ταινιῶν διαφόρων χρωμάτων, καὶ πλακῶν λευκῶν σιδηρῶν, τρέχουσι διὰ μιᾶς ἐν δεδομένῳ τινὶ σημείῳ.

Μετὰ τὸ ἵπποδρόμιον τοῦτο νέαι ἀρχονται εορταὶ καὶ πανηγύρεις ὀκτὼ ὄλας διαρκοῦσαι ἡμέρας. Ἡ ὀγδόη δὲ, ἡ μεγίστη καὶ ἐπισημοτάτη, εἶναι ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ Ῥωμαῖοι ἀποχαιρετῶσι τὰς ἡδονὰς καὶ πάντα τὰ εἶδη τῶν διασκεδάσεων· εἶναι ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ὁδοῦς ῥίπτουσι τὸ προσωπεῖον ὅπως

ἀναλάβωσι πάλιν τοῦ ἀνθρώπου τὸ πρόσωπον, καὶ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν συνήθη βίον, ὁποῖος εἶναι ἐν τῇ πραγματικότητι. Ἡ ὀγδόη τέλος πάντων ἡμέρα εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ ἐνταρσιασμοῦ τῆς ἀποκρίω, μετὰ τῶν εὐεργετικωτέρων καὶ ἐκφρατικωτέρων ἐκφράσεων παντὸς εἶδους χαρᾶς καὶ παρρησιότητος.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην οἱ εὐφρύντεροι ἄνθρωποι ἐξαντλοῦσι πᾶσαν τὴν φαντασίαν αὐτῶν, ὅπως δημιουργήσωσι γελοιοποιίας τὰς πλέον γελοίας καὶ παραδόξους.

Μετὰ τὸ ἵπποδρόμιον πᾶσαι αἱ κομψαὶ καὶ ὠραιαὶ ἀμαξίαι τῶν προσωποφόρων, ἃς ὁ ἦχος τοῦ πυροβόλου ἐξεδίωξε τῆς ὁδοῦ, συρρέουσιν αὐθις εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, ἵνα ἀρχίσωσιν ἐκ νέου τὰ ὄργια. Περὶ δὲ τὴν ἐσπέραν ταύτης τῆς ἡμέρας ἀρχεται θεῖα μὲν τι ἀληθῶς ἐκτακτον καὶ μοναδικόν. Πλέον τῶν τεσσάρων χιλιάδων Ῥωμαίων εἰς τὰ παράθυρα καὶ τοὺς ἐξώστους, εἰς τὰς ἀμαξίας καὶ εἰς τὴν ὁδόν, κρατοῦσιν εἰς τὰς χεῖρας κηρία ἀντημένα· ταῦτα δὲ χορεύοντα τρέχοντα, πηδῶντα, καὶ τῆδε κακείσε μεταφερόμενα, προξενοῦσιν ἐντύπωσιν ἐκτακτον καὶ μοναδικὴν εἰς τὴν φαντασίαν, παρέχοντα συγχρόνως τὴν ὄψιν φωτοχυσίας γενικῆς καὶ μοναδικῆς εἰς τὸ εἶδος τῆς.

Ἡ μάχη τῶν φῶτων ἀρχεται ἤδη. Ἐνταῦθα ὁ ἀγριώτερος ἐχθρὸς καὶ ὁ δυσμενέστερος εἶναι ὁ πλέον κωμικὸς καὶ γελοῖος. Ὁ εἰς προσπάθει διὰ παντοίων μέσων νὰ σβύσῃ τὸ φῶς τοῦ ἄλλου, ὅστις διὰ παντὸς τρόπου ζητεῖ νὰ προσφυλάξῃ αὐτό. Ἰπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες ἀναθνήσκουσιν ἢ μᾶλλον ἀναφρίχωνται ὡς πίθηκοι μέχρι τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου δώματος, διὰ νὰ σβύσωσι τὰ φῶτα τῶν οἰκιῶν· κατορθοῦντες δὲ τοῦτο καταβαίνουσι τότε ἐν πλήρει θριάμβῳ, εὐφημούμενοι καὶ χειροκροτούμενοι οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἀλλὰ καὶ παρ' ἐκείνων μάλιστα, ὧν τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΙ ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ.

- 1 Τραχηλιὰ ἐπὶ πατίστας κεντῶμένα δι' ἀναίβατοῦ καὶ τρυπητοῦ ἢ διὰ μαύρης κλωστῆς.
- 2 — 3 Σχέδια διὰ βάρους, σκούριας, μικρὰ παραπετάσματα κλπ. κεντῶμενα διὰ βωσσικῆς βελονίης καὶ ἀναίβατοῦ.
- 4 — 7 Σχέδια διὰ γυναικεία ὑποκάμισα· οἱ ἀριθ. 4 — 5 παριστῶσι τὸ ἥμισυ ἐμπρόσθιον μέρος· οἱ δὲ 6 — 7 τὸ διὰ τὰς χειρίδας κόσμημα· κεντῶνται δὲ δι' ἀναίβατοῦ καὶ τρυπητοῦ κεντήματος.
- 8 — 11 Κοσμήματα μανδουλιῶν διὰ τρυπητοῦ καὶ βωσσικῆς βελονίης.
- 11 — 15 Μικρὰ σχέδια διάμετρα, διὰ τρυπητοῦ καὶ ἀναίβατοῦ.
- 15 — 46 Σχέδια ἐτκορπισμένα καὶ κοσμήματα διὰ γωνίας μανδουλιῶν, μικρῶν παραπετάσμάτων, γωνίας μανικοτραχήλων κλπ. δι' ἀναίβατοῦ, τρυπητοῦ καὶ βωσσικῆς βελονίης κεντῶμενα.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΧΝΑΡΙΩΝ.

Ἐπανωφόριον γλωσσωτῶν (α)

Ἐξήγησις τῶν σημείων.

Σχῆμα	1	ἐμπρόσθιον	
"	2	ἥμισυ τῆς βάρους . —	
"	3	ἥμισυ τοῦ περιλαίμιου	} ~~~~~
"	4	ἐπώμις	
"	5	ἐπιχειρὶς	
"	6	χειρὶς	

(α) Τὸ ἔπανωφόριον τοῦτο γίνεται ἐξ ὑφάσματος μαλλίνου τελομοειδοῦς (φλοκοῦ) χρώματος λευκοφαίου στιλ-
 κνου, καὶ κομίζεται διὰ γλωσσῶν ἐκ μεταξωτοῦ ἐμοιχροῦ, κατασκευαζομένων ἐκ λωρίδων κομμένων λοξῶς καὶ
 ἔχουσάν πλάτος 3/4 ἑκατοστομέτρου. Αἱ λωρίδες αὗται εἰς τὸ μέσον τῶν ἐποίων τίθεται γαϊτάνιον στερογγύλον,
 εἶναι ἐράξιμναι εἰς τρόπον ὥστε, τὰ δύο πλάγια ἐκάστης λωρίδος νὰ ἔχωσι γαζίον ἐκ μετάξης χρώματος βαθέως
 πορτοκαλοῦ. Ἄφωρις ὁμοίᾳ ἀνευ γαϊτανίου περικαλύπτεται ἔπαν τὸ στρώμα.

Διὰ νὰ κατασκευάσωμεν τὸ ἔπανωφόριον τοῦτο χρειαζόμεθα 1 μέτρον καὶ 90 ἑκατοστὰ ὑφάσματος ἔχοντος πλά-
 τος 1 μέτρον καὶ 30 ἑκατοστῶν· κόπτομεν δύο τεμάχια ἐξ ἐκάστου σχήματος τῶν ἀριθμῶν 1, 4 καὶ 5 τὴν βάρην
 καὶ τὸ περιλαίμιον ἐλόκληρον κατὰ τὰ ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ 3 σχήματα, ἅτινα παρουσιάζουν μόνον τὸ ἥμισυ. Τὴν χει-
 ρίδα κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 σχῆμα ἐνόνομεν τὴν βάρην μετὰ τῶν ἐμπροσθίων, κάμνομεν τὸ κόσμημα, προσαρμόζο-
 μεν ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐκάστου ἐμπροσθίου λωρίδα μεταξωτοῦ ἔχουσαν πλάτος 4 ἑκατοστῶν. Ράπτομεν τὸ περιλαίμιον
 εἰς τὴν προσήκουσαν θέσιν, κατόπιν τὴν χειρίδα ἐπὶ τῆς θέσεώς της ἀντιστρέφως, ὥστε τὸ βάρημον νὰ μείνῃ πρὸς
 τὸ ἔξω μέρος, τὸ ἐποίον θὰ καλυφθῇ διὰ τοῦ βάρηματος τῆς ἐπώμιδος. Ὅλαι αἱ βραφαὶ εἰς τὸ ἀντίστροφον μέρος
 καλύπτονται διὰ ταυινίας μεταξωτῆς.

Σημείωσις. Εἰς τὸ τοῦ Σεπτεμβρίου φυλλάδιον συνέθεσάν τινα τυπογραφικὰ λάθη, τὰ ὅποια διορθώμεν
 ἑνεσθῶς.

Σελίς 144 Σημ. (α) στίχος 8 ἀντὶ λευκοφαίου ἰσχύρου ἀνάγνωθι ἰσχύρου.

§ 6'. Στίχος 9 ἀντὶ ζύξης ἀνάγνωθι ζώνης.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Αἱ συνδρομαὶ θεωροῦνται ὑποχρεωτικαὶ δι' ὅλον τὸ ἔτος. Αἱ δ' ἐγγραφόμεναι συνδρομητρίαι μετὰ τὸν Ἰανουάριον θέλουσι λαμβάνει καὶ τὰ προηγούμενα φυλλάδια, προκαταβάλλουσαι τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν.

Αἱ μεταβάλλουσαι κατοικίαν ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσι τὴν Διεύθυνσιν τῆς Θεολογικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἄλλως εἶναι ἀνεύθυνος διὰ τὴν ἀπώλειαν οἰουδήποτε φυλλάδιου.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ Τουρκίᾳ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις.

Αἱ συνδρομαὶ ἐν μὲν τῇ Ἑλλάδι προπληρόνται καθ' ἑξαμηνίαν, ἐν δὲ τῇ Τουρκίᾳ καθ' ἔτος.

Ἐτησίαν συνδρομὴν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ.	δραχ.	12
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.	»	13
Ἐν Τουρκίᾳ.	»	15
Ἐν ταῖς Ἡγεμονίαις	»	20
Ἐν Ἰταλίᾳ	»	18
Ἐν Γαλλίᾳ	Φράγκα	20
Ἐν Ἀγγλίᾳ	»	20
Ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς χώραις ἀναλόγως τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν.		

Αἱ βουλούμεναι νὰ γίνωσι συνδρομητρίαι, κατοικοῦσαι δὲ εἰς πόλεις ἐνθα δὲν ὑπάρχουσι βιβλιοπωλεῖα, ἃς ἀπευθύνονται πρὸς με, συνοδεύουσαι τὴν ἐπιστολὴν τῶν μετὰ τῆς ἑτησίας αὐτῶν συνδρομῆς, καὶ θέλουσι λάβει διὰ πρώτης εὐκαιρίας τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδόσεως φυλλάδια καὶ τὴν ἀποδείξιν τῆς πληρωμῆς.

Οὐδεμίαν δὲ συνδρομὴν πληρόνεται ἀνεῦ ἐντύπου ἀποδείξεώς μου ὑπογεγραμμένης ἰδιοχείρας.

ΘΑΛΕΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΦΙΛΟΥ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΓΗΘ

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΑΛΑΞΑΡΙΔΟΥ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Γ'.

« Όσας (έθνος) τὰ κατὰ γυναίκα φάβλα,
κατὰ τὸ ἡμῶν οὐκ ἐθελιμοῦσαι· αἰ μὲν γὰρ
γυναῖκος ἡμῶν μέρα τῶν ἐλευθέρων. »
(Αριστοτέλης.)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ο Κωνητός τῶν Ἀλλεῶν. — 2. Ἡ Σαπρό. — 3. Τὸ Τέιον. — 4. Ἀνέκδοτα. — 5. Ἡ ἀπορία ἐν Πρωίῃ. — 6. Ἐξήγησις τῶν ἐν τῷ παραρτήματι κεντημάτων καὶ ἰχθυίων.

Δ Ο Π Η Σ Η.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΔΡ. ΚΑΝΑΡΙΣΤΟΥ.

|| ΟΔΟΥ ΧΡΥΣΟΘΗΜΑΚΤΙΣΣΗΣ,
ΑΡΙΘ. 14.

1867.